

Léto, kdy jsme se potkali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Robin Constantinová
Léto, kdy jsme se potkali – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Moje babička vždycky říkala: „V jedné dlani přání a v té druhé sraní – hádej, která bude plná první?“ Nikdy jsem tomu nerozuměla, protože, *fuj*, kdo by si dobrovolně bral hovno do ruky?

Pak jsem potkala Gavina Henleye a pochopila to.

Ale nemůžu mu to dávat za vinu – to by znamenalo stavět se do role oběti a já rozhodně nejsem ničí obět. Ve skutečnosti to vypadalo asi takhle: Byla jsem připravená vzdát se sama sebe, setrást svůj nudný holčičí život, který se skládal z domácích úkolů, brigády v pekárně – a no, to je vlastně asi všechno. Jedny plešové šaty ve stavu, ve kterém nejdou vrátit, a spousta probrečených hodin o něco později – a hodila jsem ho ZA HLAVU, alespoň z větší části, ale to neznamená, že jsem nestrávila poslední mučivý měsíc školy s hlavou plnou přání.

Přání, abych ho bývala nikdy nepotkala.

Přání, abych se mohla vzdělávat doma.

Přání, abych prostě zmizela.

Přání, abychom se dali zase dohromady.

A v tu chvíli jsem konečně porozuměla tomu rčení naší babi v celé jeho bezútěšnosti. Přání je jalové. Přání znamená sedět na zadku a nic nedělat. Kdyby se dalo vzít doslova, byla bych už pohřbená

pod zapařenou hromadou hnoje, což vlastně docela dost vystihovalo moje duševní rozpoložení. Naštěstí byl plán úniku jednoduchý. Pro jednu mi rozvod rodičů velmi dobře posloužil.

„Cass, je mi jasné, že tragicky trpíš a máš navždycky zlomené srdce a tak dále, ale skutečně chceš strávit celé léto s tátou? Doopravdy?“

Emma se opírala o moji postel a probírala se časopisem New Jersey, kde měl táta inzerát na svůj penzion. Mluvila podrážděným tónem, ale oči zvědavě upírala na dvoustránkovou reklamu, která přesvědčovala čtenáře, že Ocean Whispers je klenot newjerseyského pobřeží. A tenhle klenot se stane mým letním útočištěm.

„Já už tragicky netrpím,“ prohlásila jsem a ani v tom nebyl moc velký kus lži. Za ten měsíc od rozchodu s Gavinem jsem se občas ponořila do své muziky a přeskakovala od zoufalství Adele přes pomstychtivé fantazie T. Swifta až k totálně syrové emo bolesti MCR a zase zpátky. Bylo dost zlé vídat Gavina denně ve škole, ale ty soucitné pohledy a šeptání za zády, drby o tom, s kým si to zrovna rozdává – a to i s fotkama na důkaz – to bylo horší. Měla jsem chuť odjet z téhle *planety*, nejen z města. Pozitivní je, že Gavin odmaturoval, a než se vrátím z Crest Haven, bude už na univerzitě. Už ho nikdy nemusím vidět.

Pokud se teda nehodlám mučit sledováním jeho účtu na StalkMe s fotkami všeho, co zrovna dělá. Beze mě.

„Nebojíš se, co tu všechno zmeškáš?“

„Který by sis vzala ty?“ zeptala jsem se místo odpovědi a vrazila jí před oči dvoje plavky v naději, že ji udolám falešnou veselostí. „Počkej, proč bych si

vlastně měla vybírat? Víš, budu brigádníčit v programu pro děcka a pravděpodobně budu na pláži každý den,“ a hodila jsem oboje do skoro plného kufru.

„Cass,“ Ems zavřela časopis a posadila se. „Já mluvím vážně. Jseš si jistá, že to není jenom útěk? Nemusíš odjíždět z města, abys ho vyhnala z hlavy.“

„A proč ne?“ zeptala jsem se.

„Nevím, třeba proto, že je prý dospělejší postavit se k problémům čelem?“

Posadila jsem se vedle ní. „Je to *problém*. Jednotné číslo. A já se nechci stavět čelem *tomu, jehož jméno se nevyslovuje*, tak co na tom záleží? Čelila jsem mu docela dlouho – takže vypadnout od něj je přesně to, co teď potřebuju.“

„Fajn, ale to taky vypadneš ode mě a to mě štve. V pekárně Sugar Rush to bez tebe letos v létě bude úplně jiný.“

„No, tak se rozejdi s Drewem, dej výpověď v pekárně a pojed' se mnou. Táta nás rád ubytuje obě dvě,“ ujistila jsem ji a začala si představovat, jaké škody bychom mohly s Ems společně u moře napáchat. Všechno na dosah ruky – písek, slunce, zábava... Ale její výraz a oči v sloup mě daly zřetelně najevo, že to mám marné. Emma chodí s Drewem – a jsou šíleně zaláskovaní. Jak siamský dvojčata. Drew je slušný kluk a zachází s Emmou jako s bohyní. Jeho jediná chyba? Je Gavinův kámoš, což byla oživlá noční můra, dokud jsme byli ještě spolu, a teď po rozchodu to bylo vrcholně trapné.

Štouchla mě loktem: „Já jenom říkám, žeš u táty nikdy nestrávila dýl než týden. Tak proč bys měla teď? Nedovol, aby nad tebou měl Gavin takovou moc. Příhod' si k tomu týden navíc nebo tak, pak se

vrat' zpátky, jako sladkou pomstu si nabrnkni nějakýho žhavýho frajera a dej mu to sežrat, ještě než odjede na školu, namísto posledního „sbohem a trhní si“.

Sevřel se mi žaludek. Vstala jsem a přešla k toaletce, vybrat si s sebou pár náhrdelníků ze stojánku. Jako první mi přišel do ruky řetízek se srdíčkem od Tiffanyho, který jsem dostala od Gavina na Valentýna. Je mi jasné, že jsem s ním měla mrsknout o stěnu, ale byl tak pěkný, jiskřivý a, do háje, nedokázala jsem se s ním prostě rozloučit. *Hned jak jsem ho uviděl, vzpomněl jsem si na tebe*, šeptal mi, když mi ho zapínal kolem krku. A já mu to žrala. Jsem pitomá. Odložila jsem ho stranou a vybrala si místo toho obojek s korálky.

„Přece jsem přísahala, že si s balením kluků dám na chvíli voraz, pamatuješ?“ připomněla jsem jí, přidržela si obojek u hrdla a pak ho přidala na hromadu věcí k zabalení.

Bylo snadnější o Gavinovi přemýšlet jako o zlém a strašlivém příšeře, o něčem, co je třeba porazit a zvítězit nad tím, protože po pravdě řečeno, potkat ho pořád ještě bolelo jako čert. A už jsem měla plné zuby předstírání, že to tak není.

On mě *znal*. Řekli jsme si svoje tajemství. Nebo alespoň já mu řekla svoje. Viděl mě nahou. *Dělali* jsme to. A hodně. A to se prostě nedá vzít zpátky. Měli jsme v plánu spolu přes léto být na chatě jeho rodičů v Ship Bottom. Líbat se s nějakým cizím klukem by tyhle pocity mohlo na chvíli přebít, ale až by přešlo počáteční vzrušení, byly by tu zase zpátky ve vší řezavě bolestné slávě. Věděla jsem to, protože jsem si na chvíli začala s šéfovým synem Natem. Stalo

se to po maturitáku, kdy jsem se obzvlášť litovala. Přijel na návštěvu z vejšky a mluvil o tom, jaká je to děsná otrava bydlet u rodičů. Vzájemně jsme se litovali, dorazili bourbon, který zbyl od pečení zákusků, a pak se vzájemně osahávali ve špajzu. Obrovská chyba, která jenom uspíšila moje rozhodnutí strávit léto u táty. O tomhle nevěděla dokonce ani Ems.

„Stejně nemusíš utíkat.“ Emě cinkl telefon. Prohlížela si zprávy se zasněným úsměvem na tváři. Ani jsem se nemusela ptát, kdo jí to píše. Vrátila jsem se radši k přebírání šperků na prázdniny.

Dveře mého pokoje vrzly a ve vzduchu se objevila jemná citrusová vůně. Babi. Její parfém Jean Naté ji vždycky předcházela. Stála ve dveřích a přidržovala si bezdrátový telefon na rameni, aby ztlumila hluk.

„Volá máma. Nakupuje v Jade Garden – máš nějaké zvláštní přání?“

Zavrtěla jsem hlavou: „Ne, jenom jako obvykle.“

„A co ty, Emmo, budem moc rádi, když zůstaneš na jídlo.“

Emma vstala a zastrčila si telefon do zadní kapsy kalhot. „Ne díky, já za chvíli půjdu – vyzvedne mě Drew.“

Babi se podívala na hromadu mezi námi a uchechtla se: „Holky, vy si fakt potřebujete najít jinou zábavu.“

Ema se zasmála. Babi si přidržela telefon opět u ucha, vrátila se k hovoru s mámou a cestou do kuchyně mumlala cosi o mandlových sušenkách.

„Proč se nevykašleš na večeri a nejdeš s náma ven? Třeba bys změnila názor,“ navrhla Emma.

„To vám mám dělat křena, jo? Jasně, jenom si upravím vlasy a jdem, tos uhodla.“

„Víš přece, že toho nenechám.“

„Víš přece, že odjíždím už zítra.“

„Já vím,“ posmutněla a teprve teď na mě dolehla tvrdá skutečnost. Bude to první léto, kdy se mnou nebude Ems. No, rozhodně jsme urazily dlouhou cestu od pletení náramků a hraní hry Rummikub¹. Ale ať si říká, co chce, stejně by se mnou letos nebyla, ani kdybych zůstala doma. Soustředí se celé dny jedi- ně na to, jak optimálně skloubit svůj a Drewův pracovní rozvrh, aby spolu mohli strávit co nejvíc času. Se mnou a Gavinem to bylo stejné, to jí rozhodně nemůžu mít za zlé. Ale babi měla pravdu – bylo by rozumné najít si jinou zábavu, která mi nezpustoší duši – třeba štrikování nebo vrhání nožů. Přitáhla jsem si Ems k sobě a rychle ji objala.

„Přijedeš za mnou,“ prohlásila jsem do její tmavé hřívy.

Zasmála se: „Jo.“

„Bez Drewa?“

Chvilku zaváhala, než odpověděla: „Samozřejmě.“

Neznělo to moc přesvědčivě, ale rozhodla jsem se jí věřit.

Po večeri jsem dokončila balení, nakonec jsem už jenom přiřazovala náhodné věci, jako náušnice se sovičkama a jeden pár žabek navíc, protože jsem nedokázala setrást pocit, že jsem tu něco nechala. Přilehla jsem na kufr a konečně se mi podařilo ho zapnout.

1 Rummikub je hra, kterou vymyslel ve 40. letech 20. století Efrajim Hercano, izraelský tvůrce her. Hru distribuoval do západní Evropy a Ameriky. V roce 1978 publikoval její autor pravidla v knize Official Rummikub Book (pozn. překl.)

Můj život v jednom velikém zavazadle a batůžku s květinovým vzorem. Opravdu utíkám? Trochu to tak vypadá. Nachystala jsem se na spaní, ale byla jsem příliš neklidná, než abych dokázala usnout.

Máma a babi byly v obýváku a sledovaly svůj oblíbený páteční seriál o nevěstách. Vždycky mi jich bylo tak trochu líto, když jsem kolem nich mířila ven za Gavinem. Já přece mám život. Ony jen koukají na cizí životy. To je slabý. Ale po rozchodu, pokud jsem nemusela do práce, se můj program na páteční večer taky smršknul na společné schovávání u telky. Pochopila jsem, proč je to tak baví. Když vás zaujme cizí drama, všechno ostatní pobledne. Svatby jsou události radostné, nadýchané a plné naděje. Všechno je dokonalé a krásné. Je snadné opravovat chyby druhých, i když jde třeba jenom o příšerné plisování na svatebních šatech. Přisedla jsem si k nim.

„Tak všechno sbaleno?“ zeptala se máma.

„Myslím, že jo,“ odpověděla jsem a pokoušela jsem se ignorovat, jak se mi najednou stáhl žaludek. Zase jsem vstala. „Potřebuju na vzduch, sednu si na chvíli na verandu.“

„Stojíš o společnost?“

„Ne, jsem v pohodě.“

Máma mě ještě chvíli upřeně pozorovala, což zřejmě mě mělo znamenat: *Jseš si jistá?* Příkývla jsem a ona se obrátila zpátky k televizi. Ona a babi tvoří můj osobní tým duševního zdraví: pokud se jedna zrovna neptá, jak mi je, tak se druhá snaží mě něčím rozptýlit, jako kdybych se snad v ten moment, kdy jim zmizím z očí, měla propadnout do totální beznaděje. Což vlastně není tak úplně nepravda. Většinou jsem to oceňovala, ale občas jsem prostě potřebovala být

sama. Připustit si konečně myšlenky na Gavina a potlačit jejich moc nade mnou.

Posadila jsem se na horní schod, objala rukama kolena a zahleděla se na oblohu, lemovanou střechami okolních domů. Noc byla teplá a z italské restaurace o kus dál v ulici se nesla vůně česneku. Zavřela jsem oči a představovala si, že slyším tiché předení motoru Gavinova jeepu, jak zahýbá do naší ulice. Kolikrát jsem na něho čekala přesně na tomhle místě, ukrytá z obou stran borovicemi, lemuujícími cestičku k domu? Vždycky jsem se postavila na druhý schod, abychom byli stejně vysocí, a přitáhla si ho blíž: ukládala jsem si do paměti, jaký je to pocit, když jsou naše těla tak blízko, jak se mu při každém nádechu rozpíná hrudník, abych si ho mohla představovat vedle sebe, až půjdu spát.

A teď tu sedím jak nějaký pohrobek lásky, pche.

Ani si nejsem jistá, jestli jsme se někdy potkali při nějaké formální příležitosti; spíš nás osud svedl dohromady na hodině španělštiny. Seděla jsem v poslední lavici u okna – on byl v prostřední řadě kousek přede mnou. Nebylo možné si ho nevšimnout – Gavin ve své lavici neseděl, on ji vlastnil, trůnil na židli a natahoval svoje dlouhé nohy daleko pod židli spolužáka, co seděl před ním. Hlavu míval sklopenou, tmavé vlasy mu částečně zakrývaly tvář, a neustále vypadal, že nedává pozor – ale vždycky, když ho profesorka Butlerová vyvolala, odpověděl perfektně *en español* a usmíval se pro sebe, jak ji dostal.

Někdy v říjnu jsem dostala první textovku z neznámého čísla.

Hola hermosa.

Ignorovala jsem ji, přestože jsem považovala za zvláštní náhodu, že mi přišla zpráva v jazyku, který se zrovna učím. Ems mě už napálila tolikrát, že jsem to považovala za nějaký její další vtípek, že mě třeba ze srandy přihlásila k zasílání nějakých zákaznických nabídek, nebo něco. Když se to ale v tom týdnu stalo potřetí, konečně jsem se chytila na návnadu.

Kdo jsi?

En español, por favor.

Aha, tak to přece jenom nebude automatický zákaznický servis. Znovu jsem zprávu ignorovala až do příštího dne, kdy jsem už věděla, jak odpovědět *en español*.

Quien es este?

Espera

Čekat? Na co? Ty vzkazy probudily můj zájem, ale ani na chvíli mě nenapadlo, že to je Gavin. Nic na něm nebylo znát, žádné pohledy mým směrem, dokonce ani nijak nenaznačil, že si uvědomuje, kdo sedí kousek za ním přes uličku. Ani já jsem kvůli němu nijak nechřadla; prostě další tělo na židli – pěkný tělo, kterému dobře padly džíny, to nepopírám – ale nijak jinak jsem o něm nepřemýšlela.

Osud, nebo přesněji Ems, zasáhl podruhé... a tehdy se to stalo. Tu noc se můj život změnil. Ems mě prosila, abych s ní šla na její první něcojakorande s Drewem. On tomu neřekl rande – pozval ji *prostě ven, vezmi si kámošku*. V Emmině podání to znělo jako skupinová akce, ale když nás Drew se svým

dvoudveřovým Mustangem vyzvedl u Emmy doma, bylo jasné, že o žádnou skupinovou akci nejde.

Ems vklouzla na zadní sedadlo jako první a culila se na Drewa, který nás pozdravil a s úsměvem přidržel sedadlo řidiče. V duchu jsem si říkala: *ta jízda bude krátká, na takovéhle dobrodružství jsi čekala od prváku, Emma bude s tebou* – a chystala jsem se mačkat jako sardinka vzadu. Pak jsem nakoukla na sedadlo spolujezdce a téda, tam seděl on, ten kluk ze španělštiny, hrál si s rádiem a nadával na stovky stanic, kde není nic než ty techno kraviny. Přesvědčila jsem sama sebe, že se mi zatajil dech jenom překvapením nad tím, že ho znám. Setkali jsme se očima a on se usmál, ale jenom krátce; jakmile Drew nasedl zpátky do auta, už se mluvilo jenom o nemožnosti poslouchat dobrou muziku a o tom, kdo bude v Meadowbrooke.

Ems se naklonila mezi přední sedadla a zapojila se do hovoru. Smála se prakticky všemu, co Drew řekl, byla tak klidná, uvolněná a sebejistá... Přemýšlela jsem, jestli jsme tu s Gavinem od toho, abychom vyplňovali trapné odmlky v rozhovoru v případě, že se situace nebude vyvíjet podle očekávání, ale Drew a Emma už teď působili jako pár. Hleděla jsem z okna a předstírala, že nešílím z nedostatku místa pro nohy. Navzdory stísněnému prostoru a trochu rozpačitému složení party jsem se těšila, že se konečně dostanu na místo, o kterém se každé pondělní ráno ve škole mluví šepem jako o dějišti famózních večírků. I když to možná zní směšně, Meadowbrooke bylo legendární.

Zábavní park byl o dvě města dál, poblíž opuštěné psychiatrické léčebny, kterou občas navštěvovali

režiséři duchařských pořadů. Když jsme dojeli na místo, uviděla jsem v kalné záři částečně rozbitých pouličních luceren nejdřív jenom dvojici houpaček, kovovou skluzavku a prázdné basketbalové hřiště. Do impozantního a legendárního místa to teda mělo hodně daleko. Drew minul tu smutnou parodii na hřiště a zahrnul ostře doleva na polní cestu lemovanou stromy. Půda byla nerovná, a jak jsme se drkotali po cestě, uhodila jsem se do hlavy o střechu auta. Spolkla jsem vykviknutí a obrátila se k Ems v přesvědčení, že jí ten výjev připadá stejně podivný, jako mně – ale ona jen napjatě hleděla dopředu. Gavin si propěvoval s rádiem písničku, kterou jsem v životě neslyšela, ale která evidentně nepatřila mezi kraviny, soudě podle toho, jak si pokyvoval do rytmu.

Cesta vyústila na otevřenou plochu, kde všelijak parkovalo přinejmenším deset dalších vozů, lidi se potulovali kolem a opírali se o nárazníky svých aut. Kdosi přiskočil k našemu autu, bouchnul na kapotu a zařval „Drewmeister!“ Vypadalo to tu jako v safari parku, kde návštěvníci sledují z auta život v džungli. *Podívejte, támhle jsou alfa samci.* Snažila jsem se nezírat vyjeveně.

Když jsme vystoupili, Drew otevřel čtyři lahváče a podal každému z nás po jednom. Gavin se vypařil a nechal mě koukat na to, jak Ems s Drewem zírají jeden na druhého. Lokla jsem si piva, rozhodnutá zapojit se do všeho, co mi dnešní večer nabídne. A proč ne? Jízdu jsem přežila a je tu tolik lidí, tolik *nových* lidí, že toho frajera nepotřebuju.

„Kde je Gavin?“ zeptala se mě Emma.

Pokrčila jsem rameny a ona sraštila obočí. Drew ji vzal za ruku. „Jdeme.“

Ve trojici jsme přešli k ohni, který kdosi založil v sudu na odpadky. Noc byla příjemná a oheň nebyl nutný, ale rozhodně dodával atmosféru. Tváře ozářené plameny byly výraznější, zajímavější. To, co z dálky vypadalo jako jedna velká skupina, bylo nakonec několik menších, trojice a čtveřice postávající společně, uzavřené ve svých miniaturních neproniknutelných světech. Když jsem se otočila, abych řekla něco Ems, byla pryč. Zabzučel mi telefon. Vytáhla jsem ho ze zadní kapsy, vděčná, že se mám čím zaměstnat, a rozklikla jsem zprávu.

Eres muy bonita esta noche, Cassidy.

Ani náhodou, pomyslela jsem si, ale musela jsem to zřejmě říct nahlas, protože kdosi vedle mě ustoupil a zeptal se „Cože?“ V hlavě jsem měla úplně vygumováno; byla to prostě písmenka na displeji, která nedávala žádný smysl. Věděla jsem, že *muy* znamená „velice“. *Bonita* je... „krásná“? A moje jméno. Měla jsem se asi leknout, ale z nějakého důvodu jsem se usmívala. Když mi někdo řekne, že jsem krásná, nepřipadá mi to jako hrozba. Vyťukala jsem odpověď.

Jsi tady?

Pokud mi ten neznámý odpoví *en español, por favor*, asi začnu ječet.

Podívej se nahoru.

Pomalu jsem zvedla bradu a podívala se na oblohu. *A na co se tam mám asi tak koukat? Že by opravdu obzvlášť vypečený Emmín vtípek?*

„Ne tak moc nahoru,“ zavolal mužský hlas.
Podívala jsem se přes oheň. Na druhé straně stál Gavin.

Všechno se najednou zaostřilo.

To byl Gavin, kdo mi celou dobu psal?!

„Ty?“ zeptala jsem se, když přišel blíž. Sakra, on má dolíčky ve tvářích.

Zvedl dlaně. „Sí.“

„Ale... proč?“

„Proč ne?“ zeptal se a prošel kolem mě. Jeho tajnůstkářský úsměv mi říkal, abych ho následovala. Seděli jsme spolu v Drewově autě, popíjeli pivo a jen tak klábosili o škole a o tomhle večeru, až jsem se rozhodla přejít na důležitější věci.

„Kdes vlastně vzal moje číslo?“

„Emma.“

„Ona mi ne...“

„Řekl jsem jí, aby to nedělala.“

„Nebylo by jednodušší se mnou mluvit ve třídě?“

„A kde je v tom nějaké tajemství? A kromě toho ve třídě jseš moc vážná, pero připravené, sešit u ruky, časuješ slovesa a podobný hovadiny.“

On si myslí, že jsem moc vážná? On si mě ve třídě všimnul?

„Takže Ems ví, že jsi mi textoval, a tys věděl, že půjdu dneska s ní – tak proč ses vypařil, když jsme sem přijeli?“ Ani jsem nevěděla, kde se tahle smělá Cassidy vzala, ale cítila jsem se nabitá energií, chtěla jsem tomu přijít na kloub a on byl takhle zblízka zatraceně roztomilej.

„Měl jsem dojem, že nemáš zájem. Celou cestu jsi koukala z okna.“

„Mluvils akorát o blbý muzice.“

„Vždyť byla blbá, ne? Chci říct, že když Drew platí nehorázný prachy za prvotřídní satelit, tak by člověk čekal, že...“

„Co bylo v té poslední textovce?“

„Chodíš na španělštinu, tak bys to měla vědět.“

„Já jenom vypadám vážně, to ty jseš tady odborník na španělštinu.“

„Jenom proto, že na ni chodím už podruhé. Butlerová by si měla obměnit přípravy na hodiny,“ prohlásil.

Nehodlala jsem to nechat být, chtěla jsem slyšet, jak to řekne nahlas. Otočil ke mně hlavu a na tváři se mu odrážely odlesky plamenů. Upřeně se mi zadíval do očí. Vypadal v tu chvíli tak vážně.

„Dneska večer jsi velice krásná, Cassidy.“

Začervenala jsem se, zasmála se a upila ze svého piva. Najednou se ozvalo hlasité houknutí a zablikala světla. Modrá a červená, modrá a červená.

„Doprdele,“ ulevil si Gavin, vzal moje pivo a hodil ho k nedalekému koši na odpadky. Pak mě popadl za ruku: „Zdrháme.“

A nebyli jsme jediní, kdo mířil k lesu. Nebyla jsem si jistá, před jakým průšvihem vlastně utíkám, ale mě notně poháněla představa babi v zástěře, nebo ještě hůř, mámy, která ten večer měla rande, jak si mě jdou vyzvednout na policejní stanici.

Jak jsme se prodírali mezi stromy, listí šustilo a ozývaly se výbuchy smíchu. Další šustění, další smích a *pššt* se ozývalo ze všech stran, jak se všichni rozprchli od ohně. V lese bylo chladněji, tvář mi zamrzla v úsměvu a přerývaně jsem dýchala. Vůbec jsem netušila, kam míříme, ale věřila jsem Gavinovi. Neměla jsem na výběr.

Soustředila jsem se na jeho ruku svírající tu moji, jak mě vede vpřed. Měla jsem pocit, že tak je to správně, bylo to příjemné, jako bych našla něco, co jsem kdysi ztratila. Cítila jsem, jak mi tluče srdce, a poslední lok piva hrozil návratem na jazyk. Konečně jsme doběhli na otevřený prostor – jakési pole zarostlé po pás vysokým plevellem, které ukrývalo mohutnou impozantní budovu obklopenou drátěným plotem. Gavin pustil moji ruku, udělal ještě jeden krok, vzhlédl k nebi a rozesmál se. Předklonila jsem se s rukama na kolenou, schvácená během, a v ústech jsem měla sucho. Gavin mě vzal znovu za ruku.

„Pojď sem.“ Byl taky udýchaný. Posadili jsme se na studenou zem, opřeli se zády o mohutný kmen stromu a pozorovali opuštěnou léčebnu. Dech se mi konečně zpomalil a začala jsem uvažovat racionálněji.

„A co budem dělat teď?“

Gavin se rozesmál. „Budeme čekat. Tohle se stane vždycky, když nějaký blbec zapálí oheň.“

„Půjdou za náma?“

„To je moc velká námaha; proto se vždycky rozučeme. Občas tu nechají hlídkové auto, ale myslím, že dneska budeme mít štěstí. Pár lidí, už plnoletejch, co sem choděj pravidelně, to ukecá. Dokud neprovedem nějakou opravdovou průser, jako třeba že bysme zapálili les, tak to všichni tak nějak tolerujou. Ale večírek pro dnešek skončil.“

Seděli jsme a poslouchali, dokud zvuky v lese neutichly. Oheň uhasl. Záblesky světla zmizely. Přitáhla jsem si kolena k bradě, abych si udržela teplo, a zahleděla se na opuštěnou léčebnu. „Myslíš, že tam fakt straší?“

„Ne,“ odpověděl Gavin, sáhl do kapsy a vytáhl gravírovanou placatci. „Ale dobře by se tu točil horor, co? Možná je tu někde nějaký psychouš, co utekl těsně předtím, než to tu zavřeli, a celou tu dobu žije v lesích – a teď se rozhodne vyrazit na vražedné tažení, protože si myslí, že ho pronásledujeme.“

„Takže my budeme první, kdo umře?“

„To asi já, ty budeš naivní hrdinka, do které se hned každý zamiluje.“ Otevřel placatku a nabídl mi. Chystala jsem si vzít, ale zarazila jsem se.

„Anebo se naivní hrdinka ztratí v lesích, ale najde ji šarmantní muž, ze kterého se pak vyklube onen uprchlý psychouš, dívku zdroguje a odvede ji do svojí laboratoře v léčebně, kde na ní bude provádět všechny možné zvrhlé pokusy.“

Zavdal si z placatky: „Je to jenom Fireball.“

„A ty s sebou potřebuješ nosit placatici?“

„Občas. Otupí hrany. Zahřeje. Nebudu provádět žádné zvrhlé experimenty, pokud nebudeš chtít,“ prohlásil a podal mi placatici znovu.

„G.W.H. – jaké máš vlastně prostřední jméno?“ zeptala jsem se.

„To je placatka mého táty; George Wallace Henley.“

„Jaj, to je jméno hodné placatky,“ poznamenala jsem a podala mu ji zpátky.

Zasmál se. „Zní to důstojně, že jo? Já jsem Gavin William Henley, takže ji můžu vydávat za svoji.“ Dal si ještě jeden lok a zašrouboval ji. Zabzučel mu telefon. Sáhl do kapsy a zkontroloval si zprávy. Displej mu ozářil tvář.

„Drew tvrdí, že vzduch je čistý.“

Pocítila jsem zklamání. Seděla jsem v poli plném plevelů před opuštěnou léčebnou a vůbec se mi nikam

nechtělo. Gavin vstal, podal mi ruku a vytáhl mě na nohy. Zakopla jsem o kořen stromu a zachytila se jeho paží, abych neupadla. Přidržel mě, dokud jsem nenašla zase rovnováhu, a smál se. Dokonce i jeho smích byl sexy. Nedokázala jsem přestat se na něho dívat, nemohla jsem se dočkat, co dalšího řekne. Jak to, že jsem si ničeho z toho nevšimla za celé dva měsíce španělštiny?

„Myslím, že my dva bychom byli pár, který nakonec všechno přežije,“ prohlásil. „Ten, kterému všichni drží palce.“

Opřela jsem se zády o strom, přitáhla ho k sobě a zapátrala jsem po jeho rtech dřív, než jsem mohla začít uvažovat, racionalizovat, zastavit sama sebe, protože ten kluk s placátkou znamená potíže a já jsem to věděla. Ale bylo mi to jedno. Na okamžik ho to zaskočilo, ale pak spokojeně zamručel a ucítila jsem, jak mě políbil. Měl teplé rty, co chutnaly po skořici, pažemi mě pevně tisknul k sobě a všechno kolem najednou zmizelo. Měla jsem svůj famózní příběh, který budu šeptem vyprávět v pondělí ráno ve škole.

Teď bych si přála, abych ten příběh mohla zapomenout.

A v jedné dlani přání... no jo, vím, k čemu bych se dostala.

„Hej Cass, ty jsi snad v jiné galaxii,“ babi se přidržela zábradlí a sedla si na schod vedle mě. Zahнала jsem myšlenky na Gavina, ale jedna hlodavá otázka zůstávala – ta, kterou nadnesla předtím Emma v mém pokoji.

„Myslíš si, že prostě utíkám?“ zeptala jsem se.

Vyprostila cosi z kapsy zástěry – sáček se dvěma mandlovými sušenkami. Jednu mi nabídla. Nejdřív

jsem měla chuť odmítnout, ale uvědomila jsem si, že mi Jade Garden bude brzy chybět. Chvíli jsme uku-sovaly sušenky, než babi konečně odpověděla.

„Víš, ten kluk se mi nikdy nelíbil. Nesnědl dezert.“

Rozesmála jsem se. „To se stává.“

„Chlap, který nemá rád sladké, neumí sám být sladký, alespoň podle mých zkušeností. A nemyslím tím umělou a falešnou sladkost. Myslím tím hluboký, opravdový vztah.“

Radši jsem nezkoumala, co to znamená být hluboce a opravdově sladký. Byla jsem si jistá, že ať už má babi na mysli cokoli, je to pořádně daleko od toho, co si představuje moje zkažená mysl. Na verandu vyšla i máma, rozložila si skládací křesílko, uvelebila se s nohama na zábradlí a vyrazila dlouhý, utrápený povzdech.

„Cassidy si myslí, že utíká.“

„Já chci utéct,“ odpověděla máma, zaklonila hlavu a podívala se na oblohu.

„Takže si myslíš, že utíkám?“

Obrátila ke mně hlavu. „A ty si to myslíš?“

„Já nevím. Emma tvrdí, že je nedospělé prostě zmizet.“

„A Emma má teď patent na dospělost,“ prohlásila babi.

„Já vím, já vím, prostě nechci, aby to vypadalo, že srabácky utíkám.“

Máma se znovu zasněně zahleděla na oblohu a tvář jí znězněla: „Utíkáš od čeho? Cassidy, prostě strávíš léto s tátou, nikam neutíkáš. Změníš prostředí. V tom je rozdíl. Otevíráš se novým zážitkům. To je všechno a není na tom nic špatného. Prospěje ti to.“

Doufala jsem, že má pravdu.

Se zavřenýma očima jsem si mohl představovat, že jsem v oceánu.

Jsem celý pod vodou.

Vznáším se.

Nehybný.

Mám všechno pod kontrolou.

Splývám s vodou kolem.

V určitých chvílích dokážu vykročit ze svého života. (Vykročit. Ha.)

Jenže vždycky nakonec přišel ten okamžik, kdy mi můj mozek připomněl, že komunikace mezi ním a mýma nohama je poněkud na vodě. Že si může rozkazovat, jak chce, celý den, ale moje spodní půlka prostě neposlouchá, jako kdyby si nervy v nohách zacpávaly uši a prozpěvovaly *lalalalalalala, my tě neslyšíme*. Jenže je to horší, nedá se to napravit.

Nikdy nebudu znovu chodit.

Dokonce ještě rok po nehodě mi ta věta připadala neskutečná.

Diagnóza G822: Paraplegie. Písmena a čísla, co mě teď definují.

I ty znějí neskutečně.

Ale ve vodě, tam jsem si mohl představovat. Vzpomínat.

Kdyby pod hladinou nebylo slyšet přehrávání instrumentálky „Radioactive“, byl bych v ráji.

„Bryane.“

Šplouchnutí do tváře mě přeneslo zpátky doprostřed bazénu. Zářivky místo sluníčka, chlór místo soli. Vytřel jsem si vodu z očí, vytáhl pěnovou nudli zpod kolen a plaval rukama, abych se udržel zpříma. Paže mě bolely úsilím. Makal jsem hodně tvrdě – sice nemůžu používat nohy, ale horní část těla mám jako nějaký zatracenej Iron Man. A to je kripibonus.

Jena, která tady v rekreačním centru nedávno začala pracovat, postávala na okraji bazénu a mávala mi. Pořádně jsme se neznali, ale věděli jsme jeden o druhém. Wade o ní věděl všechno, jako o každé holce, která v létě dělala v rekreačním centru. Nezadaná. V posledním járu. Hraje fotbal a plave. Ráda chodí na večírky. Dolní okraj červené záchranářské mikiny jí plandá až na stehna. Dlouhé, opálené nohy. Nohy, které můžou běhat, skákat a kopat, aniž by tomu musela věnovat jedinou myšlenku. Stehna, která by se mohla kolem mě omotat...

Odkáslala si.

„Promiň, že jsem tě postříkala, chtěla jsem, abys vnímal.“ Sklonila se a vytáhla pěnovou nudli z bazénu.

„Žádný problém, už se mě pokoušeli přimět vnímat i horším způsobem.“

Stiskla rty. Zjevně ji moje výbava neoslnila.

„Už budeme za chvíli zavírat.“

„To už je sedm? Hned budu venku.“

Rozhlídla se kolem. Oči se jí zastavily u bazénového výtahu. Během prvních několika návštěv jsem ho použil a z duše jsem ho nenáviděl – zvláště proto,

že jsem potřeboval něčí pomoc i k tomu, jít si zaplavat. Ale po šesti měsících tréninku už jsem byl profík v lezení z a do bazénu – a ne, žádné fanfáry, díky. Ačkoliv nechat si pomoci od Jeny by za to možná stálo.

„Já to nepotřebuju,“ oznámil jsem jí a zamířil ke konci bazénu. Sledovala mě po okraji až na konec dráhy.

Vytáhl jsem se na okraj a otočil se, spustil zadek na dlaždičky a vyrovnal těžiště. Jena mi podala ručník. Chystal jsem se jí říct, že nepotřebuju chůvu, ale nakonec jsem jen kývnul a ručník si vzal. Když vám pomáhají hezký holky, tak se to rozhodně taky počítá za kriplbonus. Nechal jsem si vozík poblíž, abych se k němu snadno dostal. Podívala se na něj a pak na mě.

„Není to tak těžký, jak to vypadá. Zvládám to.“

Pohrávala si se šňůrkami mikiny, očima přejížděla mezi mnou, vozíkem a skupinkou vřeštících dětí na druhém konci bazénu. „Pan Beckett říkal, že se za ním máš stavit, než odejdeš. Potřebuješ, ehm... ještě s něčím pomoci?“

„No, chystám se do sprchy...“

Prudce zvedla hlavu a zahleděla se mi do očí. Vypadala jako zmatené kotě, možná přemýšlela, jestli mi dobře rozuměla. Věděl jsem, že je ode mě kruté nechat ji tápat. Emočně se ukájela nad tragikou mojí situace, jako všichni, kdo věděli o mně a o mojí nehodě. *Jé, to je ten kluk; ten co tak rád surfoval a pak spadl a podělal si život navždycky. Pro něj přece dělali tu charitativní sbírku, to rybí grilování v prostorách VFW. Musíme být ohleduplní.*

Usmál jsem se na ni: „Dělám si srandu.“

Záblesk bílých zubů a pisklavé zahihňání mi prozradily, jak se jí vážně ulevilo, že se jí nepokouším dělat návrhy. Smích vždycky protrhne ledy. I když je to smích, který říká „do háje, to jsem teda ráda, žeš jenom kecal“. Alespoň jsem ji přiměl myslet na něco jiného, než jak dostat moji křipláckou zadel z bazénu.

„Měla bys říct panu Beckettovi, že má pouštět pod vodou lepší muziku – ty instrumentálky jsou fakt nudný. Třeba Neck Deep².“ Přehodil jsem si ručník přes ramena.

„To je skupina?“

„Jo, vím, že to zní divně – asi by to mohla být ironie, kdybych byl kvad – nebo snad shoda náhod? Vždycky se mi tyhle dva pojmy trochu pletou,“ vysvětloval jsem.

„Kvad?“

„Jako kvadruplegik, to jsou lidi ochrnutí od krku dolů. To by bylo trochu...“

Do háje, Bry, proč taky nevtipkujеш třeba o tom, jak se ráno prohlížíš, jestli se ti neudělaly proleženiny, to bys ji konečně dostal... „Taky mám rád Jimmy Eat World a The Story So Far.“

„Miluju Jimmy Eat World. Budu si o tom muset s panem Beckettem promluvit,“ řekla a přehnaně se usmívala, abychom překonali ten trapný moment. Děcka na druhém konci bazénu začaly zase vřestět a honit se. Jena zahvízdala na píšťalku. Děti zlobily dál. Protočila oči v sloup. „Musím je jít srovnat, tak zatím.“

„Jasně, čau,“ opověděl jsem, ale ona už křičela na děti, aby se nehonily. Neposlouchaly ji.

2 „Až po krk“ – pozn. překl.

Dobře jim tak.

Zabrzdl jsem vozík, vyhoupl se na sedačku a vyrazil do sprch.

Sám.

„Tak jsem slyšel, že se ti nezdá můj hudební vkus?“ Pan Beckett hleděl upřeně na obrazovku počítače, zatímco jsem manévroval dovnitř. Rekreační centrum bylo ve starší budově a při jeho stavbě ještě nikdo nevěnoval moc pozornosti bezbariérovému přístupu, tedy až na novější křídlo, kde byl bazén. Bylo to o fous, ale zvládl jsem to a zaparkoval mezi židle před jeho stolem. Asi si myslel, že působí dojmem silně zaměstnaného člověka, ale v odrazu jeho brýlí jsem si všiml, že hraje solitaire. Po několika kliknutích myši obrátil pozornost ke mně a položil ruce na psací podložku před sebou. Celé to bylo podivně formální, vzhledem k tomu, že to byl můj kmotr.

„Je skvělý, pokud chceš, aby ti tam všichni usnuli, Owene.“

„Ale jsou to populární skladby, ne?“

„Pro čtyřicátníky.“

„Au, to zabořelo, Lakewood.“

„Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Pan Beckett byl nejlepší kamarád našeho táty, chodil s ním na ryby a u nás doma byl pečený vařený i o všech svátcích. Zatímco máma s tátou a můj mladší brácha Matt ještě tvrdě makali na tom, aby si zvykli na rodinný život s kripkem, on byl, kromě mého terapeuta, prvním člověkem, který mi pomohl získat pocit, že ochrnutí není něco jako bezútešný trest na doživotí. A nebyl to z jeho strany žádný falešný soucit. Žádné hecování ani

klišé plná moudrosti nebo lítosti. Prostě tu byl, v těch dobrých i v těch špatných chvílích, a nabízel tichou podporu na cestě dál. Nechal mě, abych se cítil mizerně, když jsem to zrovna chtěl, ale nikdy mi nedovolil se v tom utopit tak hluboko, že už bych se nedostal ven. Z výrazu jeho tváře jsem nedokázal poznat, k čemu směřuje, ale věděl jsem, že si chce o něčem promluvit. Sundal si brýle na čtení, složil je pečlivěji, než bylo nutné, a položil je na horní roh psací podložky. Pak se konečně opřel o lokty.

„Tak co je?“ vyzvídal jsem.

„Jaké máš pocity z toho pondělka?“

„Dobrý, jsem připravený.“ V pondělí jsem měl poprvé po nehodě nastoupit jako táborový vedoucí. Dělal jsem stejnou práci, když mi bylo patnáct, a říkal jsem si, že se věci za dva roky určitě moc nezměnily. Šestiletý děcka jsou prostě šestiletý děcka. Jedí, běhají, blbnou na záchodech. A nechtějí dělat nic moc jiného, než plavat. Naprosto zvládnutelný.

„Tak jo, v pohodě.“

„Nezní to, jako bys sis myslel, že je to v pohodě.“

Dlouze vydechl, zaklonil se v židli a složil si ruce za hlavou, jakoby se chystal dělat shyby. Zatímco mluvil, zahleděl se na mokrou skvrnu na stropě.

„Myslím si, že je to v pohodě, a rád slyším, že jsi připravený, protože já si to taky myslím.“

„Tak kde je problém?“

„Nemáš pocit, že to vypadá tak trochu jako Florida?“ ukázal na strop a obtáhl tvar mokré skvrny ve vzduchu prstem, „támhle to je jako držadlo pánve, a koukni támhle...“

„Prostě to řekni narovinu. Já to unesu.“

Podíval se na mě znovu a posadil se zpříma. „Někteří rodiče vyjádřili obavy ohledně tvojí schopnosti postarat se o děti v případě nouzové situace.“

„To se snad všechno probíralo na předtáborové schůzce minulý týden. Jaké nouzové situace?“

„Já nevím. Polární ledy roztávají. Vlkodlaci koušou. Prostě obvyklé věci, s kterýma si rodiče dělají starosti. Já vím, že jste s Wadem víc než schopní se postarat o svoje družstvo.“

„Tak proč mi to říkáš?“

„Chtěl jsem, abys to slyšel ode mě, a ne z nějakých dokola opakovaných drbů nebo od drzého děcka. Ty to zvládneš – nenabídl bych ti tu práci, kdybych si to nemyslel – ale vím, že může být těžké jednat s lidmi, kteří si neuvědomují, co všechno dokážeš.“

„Seru na to.“

„Mluv slušně, Bry.“

„Kdo si stěžoval?“

„Na tom nesejde. Uklidnil jsem všechny zúčastněné, ale protože to je poprvé, co jsi po nehodě zpátky v práci, říkal jsem si, že bych ti měl dát víc možností na výběr.“

„Jako co?“

„Víš, že Olivia už nebude s Tori dělat kurz vaření. Její táta...“

„... pracuje na strojařském projektu v Houstonu a musejí tam odjet na celé léto. Jo, to vím.“ Vynechal jsem, že Tori poslední dva týdny o ničem jiném nemluví a je naštvaná, že Liv bude pryč celé léto. Bojí se, že pan Beckett její kurz vaření zruší a přiřadí ji k družstvu kluků z druhého stupně.

„Letos tenhle kurz nabízíme poprvé, jako volitelný. Hodně děcek si ho vybralo, takže Tori bude

rozhodně potřebovat pomoc. Říkal jsem si, že ti nabídnu i tuhle práci a nechám tě vybrat, jestli radši budeš na jednom místě pomáhat Tori a děti budou chodit za váma, nebo jestli chceš zůstat u původního plánu. Najal jsem za Liv náhradnici, ale neřekl jsem jí přesnou pracovní náplň, takže pořád máme čas to přeskládat podle tebe, pokud bys chtěl.“

To, co jsem miloval na práci táborového vedoucího, bylo, že byl každý den jiný. U dětí jsem byl za hvězdu – teda alespoň v patnácti. Jejich bezpečnosti nebyla nikdy problém – vždycky jsem na ně dával pozor a počítal, jestli mám všechny, a stejně jsme trávili hodně času v budově. Ale když jsem slyšel, že lidi mají obavy, začínal jsem o sobě pochybovat. Do háje.

„Zůstanem u původního plánu.“

Usmál se. „Myslel jsem si, že to řekneš.“

„Ještě něco?“

„Ne. Jo vlastně, připomeň tátovi, že pokud chce jít zítra na ryby, loď odplouvá ve 4:30.“

„Vy jste fakt cvoci, chlapi,“ prohlásil jsem a otočil se k odjezdu.

„A užij si víkend, odpočiň si – budeš to potřebovat!“

Když jsem ujížděl chodbou, začal mi v batůžku zvonit telefon. Počkal jsem, až budu venku u auta a pak jsem se teprve podíval, kdo to je. Tori. Holka odvedle. Kámoška. Neuvěřitelný zvědavce.

Kde jseš?

Liv je tu poslední večer!

Nevykašli se na to, potřebujem tě tu!

Ne, ve skutečnosti mě nepotřebují. Liv odjede, ať se ukáží, nebo ne. Nepotřebujeme rozpačité loučení

s grilováním a nucenými úsměvy, i když jsem si nemyslel, že to je její nápad. Dělat z komára velblouda, to je klasická Tori a teď chce, abychom všichni spolupracovali. Odpověděl jsem.

Já: *Jsem unavenej.*

Tori: *Co? Z toho, že celej den sedíš? :-)*

Já: *Jo :P*

Tori: *Srabe.*

Já: *Tak jindy.*

Nastavil jsem si telefon na tichý režim, strčil ho do kapsy u batohu, otevřel dveře auta a přesedl si na sedadlo řidiče. Pořídít si po nehodě Dodge Charger byl můj nápad, můj důvod vstát ráno z postele. Chodil jsem do autoškoly a měl jsem ho vyhlídnutého ještě před tou nehodou, ale když pak na mě plně dolehlo poznání, jak se můj život změní, byl to první, na co jsem pomyslel.

Po jednom zvlášť náročném dnu fyzioterapie mi táta řekl, že mám auto – že ta charitativní akce pomohla zaplatit úpravu řízení pro postiženého řidiče a všechny papíry. Až budu připravený dokončit autoškolu, mám lekce zaplacené. Auto se teď stalo prodloužením mého těla, stejně jako vozík. Miloval jsem ho a miloval jsem svobodu, kterou mi přinášelo. Chvilí trvalo, než jsem se naučil, jak přesednout do auta a pak složit vozík, ale teď už to pro mě byla druhá přirozenost.

Vycvakl jsem z vozíku jedno kolo, pak druhé, pak jsem ho složil a uložil přes rameno na zadní sedadlo auta. Zavřel jsem dveře, nastartoval motor a pustil na stereu nesnesitelně hlasitě Neck Deep.

Vyrazil jsem z parkoviště, zamířil domů a zazubil se na chlapa, kterému jsem při odbočování vpravo zahradil cestu. Počet obyvatel Crest Haven se od Dne obětí války už ztrojnásobil. Turisti.

Pro tohohle chlápka jsem jenom frajer v autě.
Skvělej pocit.

Čím víc jsem se blížil k domovu, tím víc jsem se snažil ignorovat hlodavý pocit, že jsem vlastně srab. Už je pozdě to otočit a jet tam, a stejně, co bych tím dokázal? Byl jsem opravdu unavený, to byla skutečnost, ne výmluva. Ale pokud jsem měl být k sobě upřímný, víc šlo o pud sebezáchovy. Je tak hrozné přiznat si, že se mi ulevilo, že Liv bude dva měsíce pryč? Možná, že dva měsíce odloučení pomůžou znovu nastartovat naše přátelství.

Liv je prostě Liv, odjakživa v naší partě. Chodí s náma ven, skáče na prkně nebo vtipkuje po školních chodbách s ostatníma. Je sexy takovým tím drsným způsobem, nenechá si nic nakecat a má skvělý úsměv. Když se mě zeptala, jestli s ní půjdu na maturiták, souhlasil jsem. Ať už to bylo rande z milosti nebo ne, bylo to příjemné. Normální.

Chodili jsme spolu ještě asi tak měsíc po plesu. Nic vážného, prostě jsme se párkrát sešli. Začalo to být divné, když mě pozvala, abych se k nim přišel podívat na film. Jít k někomu domů byl vždycky trochu problém, kvůli schodům, prostoru, kobercům. Přestože už jsem měl větší praxi v pohybu v interiéru, ne každé místo bylo připravené na moji návštěvu. Liv měla přebudovaný sklep hned vedle garáže a v něm velkou telku a koženou polohovací sedačku. Bylo to super jen tak vypnout a koukat na film. S holkou. Sám.

Seděli jsme vedle sebe na sedačce, film běžel, ale já jsem se dokázal soustředit jenom na její přiléhavý fialový top. Jak obtahoval její křivky. To místočko mezi prsy, kam jsem si přál přitisknout rty. Ne že bych čekal, že se toho bude moc díť. Nikdy jsem nevěděl, jestli moje tělo bude spolupracovat, nebo ne. Občas jsem ztvrdnul třeba uprostřed hodiny chemie, jenom když se o mě otřely kalhoty, ale když jsem měl vedle sebe holku a fakt by se to hodilo, nemohl jsem se na to spolehnout.

„Vždycky ses mi líbil,“ zašeptala a začala mi ožďibovat lalůček.

A... povstání.

Liv si mě osedlala, sundala si topík a její dokonalá prsa se ocitla přímo přede mnou, přesně jak jsem si to představoval. Hebounká. Kůže jí sladce voněla, jako vanilka. Zahoupala boky. Zápasil jsem rozechvělými prsty s knoflíčkem na jejích kalhotách, ale natáhla se a rozepnula je sama. Opravdu se to dělo.

A pak nic.

„Dělám něco špatně?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jsem. Líbali jsme se ještě chvíli, ale vzrušení bylo pryč. Alespoň pro mě. Nechal jsem toho a sevřel rty, ale Liv si nedala napovědět. Přejela mi rty jazykem a pokryla je drobnými polibky.

„Stačí.“

„Bry, to je v pohodě,“ zašeptala.

„Ne, Shay, to není v pohodě.“ Odvrátil jsem tvář a pak jsem si teprve uvědomil, co jsem to řekl.

To ji zastavilo.

Zaklonila se a založila si ruce přes nahou hrud'

„Já nejsem Shay, v tom to je?“

„Ne,“ bránil jsem se, ale *co když ano?* Vyjelo mi to z pusy tak přirozeně.

„Tori mi řekla...“

„Tori by měla občas držet pusy,“ přerušil jsem ji.

„Podívej, ona nechtěla...“

„Tak o tom to všechno je? Ples, randění... chtělas to ty, nebo ti o to Tori řekla?“ Nedokážu si ani najít holku bez pomoci. Vztek na Tori přebil můj pocit zahanbení. Se vztekem jsem se uměl vyrovnat. I to ostatní – že se mi Liv nepodívá do očí, že jsem ji sakra oslovil Shayiným jménem ještě po takové době, neschopnost odsud rychle vypadnout – to prostě bylo k vzteku.

Zapnula si kalhoty, sklouzla ze mě a šla si najít podprsenku. Podal jsem jí topík a přesunul se na kraj gauče, abych si mohl přesednout na vozík. Kožený povrch byl kluzký a já přistál obličejem na podlaze. Liv vykřikla a klesla na kolena, aby mi pomohla.

„To zvládnou,“ řekl jsem jí a vytáhl se do sedu. Vozík jsem měl na dosah. Srovnal jsem si nohy a vyhoupl se na sedačku. Liv mě vzala za ruku a sedla si na gauč. Minuty ubíhaly. V televizi se střílelo. Dokonalá muzika k dané scéně. Liv mi přejela palcem po hřbetu ruky. Pak se na mě podívala. Její oči mě pro-palovaly.

„Myslím, že tohle nezvládnou,“ řekla.

„Já to po tobě nechci,“ odpověděl jsem.

Vyprostil jsem ruku z její.

„Můžeš mi otevřít garáž?“ zeptal jsem se. Přikývla. Už jsme nepromluvili.

A bylo to.

Stačilo to místo rozloučení.

Když jsem dojel domů, máma byla uvelebená na gauči s knížkou v jedné ruce a kafičkem v druhé. Během školního roku učila výtvarku v prváku na Cresthavenské střední. Před mojí nehodou vždycky učila ještě alespoň jeden letní kurz, ale tohle léto se rozhodla vynechat, protože prý potřebuje pauzu. Byl jsem přesvědčený, že je to kopa nesmyslů, že ve skutečnosti na mě chce trochu dohlížet. Když jsem projel dveřmi, vzhledla.

„Ahoj, jaké bylo plavání?“

„Skvělé, jsem silnej jak silnice.“

„Máš hlad? Zbylo ještě kuře na parmezánu.“ Postavila hrnek na podšálek a strčila záložku do knížky.

„Skvělý.“

Šel jsem do svého pokoje a pověsil si batůžek na háček u dveří. Jedním z nečekaných důsledků mého postižení bylo, že se ze mě stal magor na pořádek. Chtěl jsem mít všechno po ruce. Jednoduché. Žádný bordel na zemi. Když jsem byl na rehabilitaci, rodiče přebudovali domácí kancelář na nový pokoj. Byl větší než můj starý, ale chybělo mi, že už nejsem nahoře, blíž k Mattovi. Chyběly mi naše noční rozhovory přes společnou koupelnu. Ale na druhou stranu – další kripplbonus – nemusím se dělit o sprchu.

„Nezapomeň na mokré plavky,“ zavolala máma z kuchyně. Zahrabal jsem v batůžku, vytáhl plavky a vyrazil za ní do kuchyně. Vzala mi plavky z ruky.

„Já to udělám,“ bránil jsem se.

„Ne, najež se, než ti to vystydne.“

Na stole už mě čekalo kuře na parmezánu a kola. Moje oblíbené jídlo. Pustil jsem se do toho. Ani jsem si neuvědomil, jaký mám hlad, dokud nestála večeře přede mnou. Nic tak dobrého by na Livině večírku

nebylo – o důvod víc netrápit se tím, že jsem tam nešel, řekl jsem si. Máma se vrátila a zavřela za sebou dveře.

„Přišla ti dneska nějaká pošta,“ řekla mi a začala se probírat balíčkem dopisů na lince. Zanořila se do velké naducané bílé obálky, vytáhla černé triko a rozložila ho přes židli, abych si ho mohl prohlídnout. Byl na něm text: *Nečekejte na mě, půjdu po schodech* a pod tím obrázek vozíku drkotajícího dolů po schodech. Usmál jsem se. Tyhle trika, to byl takový náš vtíp mezi mnou a mámou, od té doby, co mi můj terapeut dal jedno takové poslední den mojí rehabilitace. Stálo na mě *Tohle je moje jízda*. Táta černý humor moc rád nemá – je pořád přesvědčený, že jednoho dne se zase postavím na nohy, a myslí si, že jenom děláme na osud dlouhý nos. Já to považuju za drobný projev rebelství. Za způsob, jak ukázat lidem, že mám smysl pro humor. Že nemusejí být vážní, když jsou se mnou.

„Říkala jsem si, že by sis ho třeba mohl vzít v pondělí,“ navrhla a sedla si naproti mně. V jejím hlasu jsem vytušil cosi, co mi napovědělo, že ví, o čem se mnou pan Beckett mluvil.

„Nech mě hádat, mluvila s Owenem,“ prohlásil jsem a navíjel špagety na vidličku.

„No jo, mluvila,“ přiznala se. „Ještě si nebyl jistý, jestli ti to řekne.“

„Byl bych radši, kdyby mi to neřekl,“ prohlásil jsem a nacpal špagety do pusy.

Zvenku se ozvalo hlučné žuchnutí a dusot. Můj mladší brácha Matt se chystal vrazit do kuchyně, když máma vstala.

„Počkat – nechod' mi do domu v těch pracovních botách. Naneseš mi sem všude bahno a hnůj.“

Matt něco zavrčel a začal si stahovat boty. Pak vešel dovnitř a vyvalil oči na moje jídlo. Natáhl se, ukradl mi kus kuřete z talíře a zbodnul celou půlku, než mi ho zase vrátil.

„Hele,“ protestoval jsem, ale neubránil jsem se smíchu.

„To víš, fyzická práce dodává apetýt.“ Matt letos v létě poprvé pomáhal tátovi v naší zahradnické firmě. Nemělo by se mě to dotknout, ale stalo se. Bylo nevyslovenou samozřejmostí, že jednoho dne to bude firma Lakewood a synové. Já jsem se tomu vždycky vzpíral, a když mi bylo patnáct, našel jsem si práci v rekreačním centru téměř natruc. Nevadilo mi pomáhat tátovi, ale nikdy jsem neviděl jako zářný cíl svého života kydat hnůj kolem kytek. Samozřejmě, že ta práce obnášela víc, než jen to – ale nic, co by mě zaujalo. Dokud jsem nepřišel o možnost volby. A přestože teď pořád můžu pomáhat, dělat plnohodnotnou práci je výzva.

Výzva. Tohle zatracený slovo občas nenávidím.

„A kde je táta?“ zeptala se máma.

„Musel zajet ještě pro benzín do sekaček. Zejtra máme velkej džob,“ odpověděl Matt, otevřel lednici a vytáhl krabici pomerančového džusu. Ani se neobtěžoval se sklenicí.

„Matty, krm se jako člověk, přinesu ti skleničku,“ komentovala to máma.

Zavřel džus a strčil ho zpátky do lednice. „Ne, to je v pohodě, mami, mám ještě na večer plány.“

„Ale, opravdu?“ vyptávala se máma a opřela se o linku.

„Jo, a myslel jsem, že taky budeš venku, Bry,“ dodal.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Liv má tu rozlučkovou párty.“

„Párty? Myslel jsem, že tam bude jenom pár lidí.“

„Tak to původně začalo. Nick mi psal – právě se přesouvají do domu, takže se osprchnu a vyrazím tam.“

Nick je Torin brácha, dvojče. Náš soused. Můj kámoš. Tak nějak.

„Takže mi chceš říct, že vedle u sousedů bude párty?“ ujišťovala se máma. Matt se zazubil.

„Klid, mami, nedělej si starosti, jenom se budem trochu bavit; možná se stavíme a zajezdíme trochu na rampě, jestli to neva,“ vysvětloval Matt.

„A kdo je to ‚my‘?“ vyptávala se dál.

„Pár kámošů. Je to v pohodě, mami, opravdu. Bry, měl bys jít taky.“

„Nemám zrovna náladu na rampu a skejt, Matte.“

„Haha. Však víš, co myslím. Copak nejste s Liv něco jako pár?“

Cítil jsem na sobě máminy oči. Po tom cirkusu, kterému říkali maturiták, jsem doma o Liv mlčel a vyhýbal jsem se tématu svého neexistujícího partnerského života jako čert kříži. Máma fakt potřebuje zpátky do práce.

„Ne,“ odpověděl jsem a přísahám, že jsem měl pocit, jakoby to slovo znělo ozvěnou po celé kuchyni.

„Ty povaleči,“ ušklíbnul se Matt. „Tak zatím.“ Prohučel domem, bral schody po dvou. Živel. Je tak velký a hlučný, že chvíli trvalo, než se po jeho odchodu uklidnil vzduch. Máma si sedla proti mně. Doražil jsem zbytek jídla.

„Proč nechceš jít na tu párty?“ zeptala se mě.

„Není to vlastně ani opravdová párty, mami. A vůbec, jsem utahanej. Mám v plánu strávit večer s *Realm Wars*.“

„Podívej, Bry, nic mi do toho není, ale je léto a myslím, že by ses měl trochu snažit a možná...“

„Možná co?“

„Prostě víc chodit ven. Ty online hry byly na začátku fajn, ale dělám si starosti, že...“

„Podívej, kdybych chtěl jít, tak půjdu. Jenom zrovna teď nemám náladu se s nikým vidět. Nehledej v tom nic víc.“

Přikývla. A já se cítil jako zmetek.

„A co se týče toho předtím, co si myslíš *ty* o tom, co říkal Owen? Bojíš se, že si s dětma neporadím, kdyby došlo k nějaké nouzové situaci?“

„Bry, já si dělám pořád s něčím starosti. Bojím se pokaždé, když sedáš do auta, nebo když vím, že plaveš. Pomodlím se. Automaticky. To prostě máme dělat. Ale že budeš vedoucí na příměstském táboře? To mi nedělá starosti ani trochu.“

„Dokonce ani žádný Zdravas?“

Usmála se. „No, možná jeden. A to je všechno. Půjde ti to skvěle.“

Znělo to tak jednoduše.

TŘI CASSIDY

S trhnutím jsem se probudila a cítila, jak mi ze ztuhlého svalu na krku vystřeluje bolest až do ramene. V autě byl průvan a čerstvý vzduch přinášel slanou vůni oceánu. Napřímila jsem se v sedadle, stále ještě dezorientovaná. Máma měla stočená okýnka, což znamenalo, že jsme už sjeli z dálnice a blížíme se k tátovi. Promnula jsem si krk, protřela si oči a párkrát zamrkala.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dobré dvě hodinky. Jsi šťastlivec, mně ta cesta vždycky připadá tak o hodinu delší, než je únosné.“ Babi si ovívala obličej štůskem reklamních časopisů snad ze všech kasín v Atlantic City. Naše cesta měla totiž několik cílů. Až mě máma s babi vysadí u táty, tak se cestou domů staví po kasínech.

Byl nádherný den, obloha modrá, jako vymetená. Byli jsme asi patnáct minut od silnice vedoucí po náspu podél vody až do Crest Haven. Patnáct minut od slunce, zábavy a letních dobrodružství, které mi vyženou Gavina z hlavy. Něco jako lobotomie za asistence opalovacího krému.

Přesto jsem nedokázala setřást pocit strachu.

Někdy uprostřed minulé noci jsem si uvědomila, že dělám obrovskou chybu. *Strávit celé léto s tátou?*

Jediné, na co jsem myslela, bylo dostat se pryč od Gavina, ale když jsem si konečně uvědomila tvrdou realitu, která mě čeká, stáhl se mi žaludek. Proč jsem jenom neposlouchala Emmu?

Vídali jsme tátu asi tak třikrát za rok. Nikdy to nebyly předem dané termíny, spíš to bylo tak, že kdykoliv měla máma dojem, že mezi návštěvama uplynulo už moc času, skočily jsme do auta a vyrazily na tříapůlhodinovou štreku do Crest Haven.

Ale nebyvalo to vždycky tak.

Měla jsem útržkovité vzpomínky, skoro jako ze snu, jaké to bylo, když byli naši ještě spolu. Některé hezké, jako třeba palačinky k snídani v cukrárně, procházky v parku, kdy mě držel každý z nich za jednu ruku a každých pár kroků mě zhoupali, dokonce i jeden Štědrý večer, kdy jsme zdobili náš malý stromček ozdobama, co jsme předtím vyrobili z našich fotek a čtvrtků, a pak jsme seděli v tlumeném světle svíček. Jiné byly dost hrozné: sedíme s mámou v restauraci a čekáme celé věky, až táta přijde, famózní hádky, po kterých táta vyrazil vztekle z místnosti a máma plakala.

Jednou v sobotu ráno, asi tak měsíc potom, co jsem nastoupila do první třídy, jsem se probudila a táta byl pryč. V sobotu jsme bývali vždycky spolu. Zapnuli jsme si kreslené pohádky v telce a dělali míchaný vajíčka – prohlašoval, že to je jediné jídlo, které umí opravdu dobře. Já jsem míchala a on rozklepával vajíčka do mísy. To ráno jsem připravila místu a metličku, ale když jsem ho šla probudit, řekla mi máma, že je pryč. „Budem v pohodě, Cass,“ dodala, jako by to snad stačilo místo vysvětlení. V tu chvíli jsem si ještě pořádně neuvědomovala, že to je napořád.

Potom jsme se přestěhovaly k babi Shirley, která mi dělala společnost po škole. Učila mě hrát žolíky, u toho jsme popíjely slabý čaj a mlsaly oplatky se sladkou polevou. Máma dost střídala zaměstnání: servírka, prodavačka, pokladní... nic nevydrželo dlouho. Pokud jsem měla dojem, že hádky mezi mámou a tátou byly famózní, tak proti šarvátkám mezi mámou a babi to bylo jen obyčejné tlachání.

Během jejich hádek jsem se schovávala ve svém pokoji a snažila se to vytěsnit, protože jsem vůbec nechápala, jak si máma zkazila život, což babi vždyc-ky tvrdila. Představovala jsem si, že zavolám tátovi a zjistím, proč se mě nikdo nezeptal, s kým chci bydlet. Ale přestože jsem vídala tátu alespoň dvakrát do měsíce o sobotách, nikdy jsem neměla odvalu se ho zeptat, proč odešel. Prostě jsem si v tu chvíli užívala jeho společnost.

Až když si vzal Leslii, trávila jsem s nimi víkendy v Hobokenu. Ale to bylo jenom párkrát. Leslie pracovala v public relations, což znělo důležité a vzne-šeně, a viděli jsme spoustu filmů zadarmo ještě dřív, než je začali hrát v kinech. Nikdy to nevypadalo, že by máma byla žárlivá nebo našťvaná, nikdy jsem neměla pocit, že si musím vybrat, s kým budu táhnout za jeden provaz. Když se táta znovu oženil, vrátila se zpátky do školy, vystudovala na zubní hygieničku a pak si našla stálé místo s pravidelnou pracovní do-bou. Boje mezi ní a babi postupně ustaly. Ustálily jsme se na normálu.

Zpočátku se táta objevoval na větších akcích jako narozeniny, sváteční dny, občasné výlety do zoo nebo na pláž, ale brzy potom, co Leslie porodila Huntera, mého nevlastního bráchu, se všechno změnilo. Táta

vyměnil práci na osobním oddělení za učitelování, koupili si penzion a odstěhovali se do Crest Haven. Sejit se, i když jenom na velké události, bylo složité kvůli vzdálenosti. Časem jsme se prostě přestali vídat, a jakmile jsem nastoupila na střední, vyhýbala jsem se jeho pozváním záměrně. Částečně z pocitu solidarity s mámou a babi a částečně se mi nechtělo být mimo domov. Většinou mi to procházelo, až na jeden týden v létě. Ten prostě patřil tátovi.

Nebylo to tak hrozné. Táta i Leslie se fakt snažili, abych se u nich cítila jako doma. A mít mladšího bráchu na týden na rozptýlení bylo taky docela fajn. Měla jsem tam svůj pokoj vymalovaný tlumenou modrou barvou, kterou jsem si sama vybrala, byl v něm bílý proutěný nábytek, který jsme koupili ve specializovaném obchodě, a nástěnka, kde byly špendlíky s hlavičkou ve tvaru mušlíček. To všechno mi mělo dodat pocit, že mám u nich svoje místo.

Vždycky, když jsem přijela, byl v tom pokoji takový zatuchlý pach místnosti, kde se nebydlí. Žádné vyležené místečko v posteli, kam bych se schoulila. Nic, co by ve mně budilo dojem domova. U táty jsem prostě byla vždycky na návštěvě. Nejlepší chování, lehká konverzace. Alespoň tak jsem to cítila. Věděla jsem, že máma mu vysvětlila důvod, proč jsem se zčistajasna rozhodla u něho strávit léto, ale nečekala jsem žádné sblížování duší a otevírání srdcí. Částečně mě asi lákalo i to.

Když jsme projížděli kolem rybářského obchodu, který jsem vždycky považovala za znamení konce cesty, vyschlo mi v puse. Odhadovaný příjezd – za pět minut. Nade dveřmi obchodu visela obrovská rozvěšená žraločí tlama. Dneska jsem měla pocit, jako

bych mířila přímo do ní. Je už fakt pozdě to otočit? Když teď není škola, bylo by snadnější se Gavinovi vyhybat, Ems měla pravdu... ale je tam i Nate, syn šéfa z pekárny Sugar Rush. *Co je v domě, není pro mě.* Další z babiččiných oblíbených přísloví. Jsem nahraná.

Zabočili jsme do tátovy ulice a uvízli za kočárem taženým koňmi. Kočí promlouval k turistům a ukazoval na řadu domů natřených jasnými barvami. Během jedné z mých prvních návštěv mě táta s Leslií vzali na dětskou vyhlídkovou jízdu, kde průvodce vysvětloval cosi o architektuře Crest Haven. Poučili jsme se o kónických střechách, ochozech a vyřezávaných průčelích. Miluju, jak tohle město vypadá – jako z jiného století. Máma začala poklepávat prsty o volant a povzdechla si.

O pár minut později jsme zaparkovali před obrovským viktoriánským domem, oplývajícím vši parádou včetně vyřezávaných průčelí a mansardové střechy. Cedula před vchodem hlásala: „Ocean Whispers – zátíší při moři,“ což mi znělo trochu jako reklama na rehabilitační kliniku. Mno, vlastně jsem tu správně, zapíšu se tu a dostanu se z choroby jménem Gavin. Kolem pozemku se táhl nízký kovový plot, který jej odděloval ostatních penzionů v ulici. Veranda kolem celého domu se pyšnila bílými houpacími křesly, kde momentálně nikdo neodpočíval, ale přesto se mírně pohupovala ve větru. Na horním schodu seděl táta, a když nás uviděl, postavil se. Máma zacouvala na místo pro návštěvníky a vypnula motor.

„Nějak si tím nejsem jistá,“ řekla jsem a pozorovala, jak táta s Hunterem scházejí se schodů. Táta

měl ruce vražené do kapes khaki šortek, k tomu zelenou polokošili s límcem vyhrnutým nahoru – prostě vypadal, jako by zrovna vylezl z reklamy na Vineyard Vines: „Oblékám se, abych zapůsobil“³. Hunter mu kráčel za patama, držel nad hlavou letadýlko a cestou s ním manévroval nahoru a dolů.

Obě, máma i babi, se ke mně otočily: „Cože?“

„Myslím... nejsem si jistá, jestli tu chci zůstat.“

„No, to sis teda vybrala ten správný čas, abys nám to řekla,“ prohlásila babi.

„Hele, to nepomůže,“ ozvala se máma a vzala mě za ruku. „Teď už jsme tady. Dej tomu týden, jako normálně, ano? Pokud pak budeš chtít přijet domů, můžeme si o tom promluvit. Mám takový pocit, že se ti nebude chtít.“

Přikývla jsem. Hunter nakouknul do auta a zazubil se. Od Velikonoc hrozně vyrostl. Taky jsem se na něho usmála a pocit děsu trochu ustoupil. Vystoupily jsme s mámou z auta. Babi stočila okýnko a zamávala tátovi. Lepšího pozdravu se od ní nedočká.

„Cassidy,“ zavolal táta a otevřel náruč. Než mě mohl obejmout, vlezl mezi nás Hunter a vrazil mi letadlo pod žebra s dramaticky znějícím „pšššwhrrrrr.“ Letadlo spadlo na zem a on uskočil a mával rukama, což asi mělo demonstrovat leteckou nehodu. Pak si mě prohlídl od hlavy k patě.

„Vyrostly ti vlasy,“ konstatoval.

„A ty jsi vyrostl celej alespoň o čtvrt metru,“ odpověděla jsem a prohrábla mu hřívu.

„Ale néé,“ protestoval.

3 Vineyard Vines = americká oděvní společnost (pozn. překl.)

„No dobře, ale tak o pět čísel to bude,“ slevila jsem. Objal mě a přitiskl se. Hunter se umí správně tulit. Konečně mě pustil, sebral svoje letadlo a vyrazil za babi, která na něho mávala z okýnka. Máma otevřela kufr auta.

„Byly zácpy?“ zeptal se táta a přistoupil, aby vytáhl moje rance.

„Ne, stihly jsme to ještě před.“

Máma vytáhla můj batůžek. Vzala jsem si ho od ní a hodila přes rameno. Táta už měl v ruce můj kufr. Tak je to opravdu pravda.

„Leslie má hotový oběd a je toho dost, kdybyste se Shirley chtěly zůstat.“

Máma zavřela kufr a založila ruce. „Shirley se nemůže dočkat, až bude mít v rukách žetony. Zůstaneme na noc v Atlantic City a uděláme si takovou malou dovolenou.“

„Tady vás taky vždycky rádi uvidíme, u nás máte slevu.“

Máma se zasmála. „Víš, co si myslím o B&B.“

„Fakt to není tak hrozné,“ bránil se táta s úsměvem. Cosi mezi nimi přeskočilo, snad sdílená vzpomínka? Něco, do čeho jsem nebyla zasvěcená. Nedávno, když měla máma jeden ze svých pravidelných uklízacích záchvatů, jsem našla v koši černobílý kontaktní otisk filmu. Jako se dělávaly ve fotobudkách ve městě. Na fotkách byli táta s mámou. Museli být předtím někde na pláži, protože máma měla bikiny a táta byl bez košile. Oba vypadali hrozně mladí a šťastní. Na jednom snímku se dokonce líbali, což by mi mělo asi být nepříjemné, ale místo toho jsem se cítila spíš smutná. Teď tu stáli proti sobě, v podstatě jako cizí lidi, a měli společné

jenom jedno – mě. Může vůbec něco na světě vydržet?

Vstupní dveře zavržaly. Vyšla z nich Leslie a zamířila k nám. Byla mladší než máma, ale ne o moc. Jakmile bylo jasné, že Les je trvalé řešení, tak se s mámou spřátelily – ne tak, jako já a Ems, spíš jako vzdálené příbuzné, které se navzájem vždycky rády vidí na rodinných setkáních.

„Promiň, musela jsem ještě zapsat hosta,“ omlouvala se. Věnovala mámě letmé objetí a máma ji poplácala po zádech, než se stáhla. „Zůstanete na oběd?“

„Díky za pozvání, ale nejde to. Musíme honem vyrazit, než bude špička,“ omlouvala se máma.

„Jsme hrozně rádi, že s náma Cass zůstane celé léto,“ prohlásila Les a stiskla mi ruku. Máma otevřela náruč. Upustila jsem batoh a objala ji. Zašeptala mi do ucha: „A nezapomeň, že kdyby něco, stačí zavolat.“

„Jasný,“ odpověděla jsem jí taky šeptem.

„Skvěle si to tu užiješ, uvidíš.“

„Doufám, že jo.“ Obešla jsem auto na druhou stranu, kde na sedadle spolujezdce trůnila babi jako královna a ovívala se letákama. Sklonila jsem se a dala jí pusku na tvář. Vzala mě za ruku a strčila mi do ní cosi drsného na omak.

„Užij si to tu, ale ne zas moc,“ mrkla na mě.

„Provedu,“ souhlasila jsem a podívala se do dlaně. Dvě dvacky.

A voněly parfémem Jean Naté.

Mávali jsme a sledovali auto, dokud nezabočilo za roh, teprve pak jsme zašli dovnitř. Táta mi vzal kufr a já jsem si nesla batůžek. Vyšplhali jsme tři patra schodů do mého pokoje. Otevřela jsem dveře ramenem

a uvítal mě zatuchlý pach místnosti, kde nikdo nebydlí – a to i přesto, že okno bylo otevřené a závěsy povlávaly v letním vánku. Postel byla ustlaná a dveře šatníku otevřené. Ramínka jenom čekaly, až na ně pověším oblečení. Pohodili jsme rance na postel. Žaludek jsem měla jako na vodě. *Sama sis to vybrala, Cass*, připomněla jsem si.

„Necháme to zatím tady a dáme si oběd, musíš být po té cestě vyhládlá. Máme tvůj oblíbený kuřecí salát.“

Lesliin kuřecí salát s pekanovými oříšky a červeným hroznem byl opravdu můj oblíbený, přesto mě v očích začaly pálit slzy. Potřebovala jsem chvilku, abych se dala dohromady a všechno to nějak zpracovala.

„Ehm, radši bych si nejdřív vybalila, jestli ti to neva,“ nasadila jsem zdržovací taktiku.

Přešla jsem k toaletce. Stálo tam moje jméno vyrobené ze směsi modrého mořského skla, půlek škeblí a lastur hřebenatek. Přejela jsem prstem písmenko C a zasmála se.

„To vyráběl Hunter,“ vysvětlil táta.

„Je to super.“

„To mu musíš říct,“ ponoukal mě. „V klidu si vybal, budeme dole.“ Počkala jsem, až bude ve druhém patře, a teprve pak jsem zavřela dveře. Vytáhla jsem telefon a zavolala Emmě. Zvedla to na druhé zazvonění.

„Přijed' domů,“ řekla mi.

„Já, já... Ems.“ Stáhlo se mi hrdlo. Opřela jsem se o dveře, sklouzla na podlahu a opřela si čelo o ruku. *Celý léto, co jsem si to vymyslela?*

„Cass?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Myslím, že jsem udělala obrovskou chybu.“

Z pozdního oběda se stala spíš časná večeře a pak jsem se zeptala táty, jestli se můžu trochu projet na kole. Hunter to zaslechl a prosil, aby směl jet se mnou. Kousla jsem se do jazyka – bylo mi jasné, že zdvořilá reakce by byla *jasně, tak pojed' taky*, ale chtěla jsem být sama. Vrhla jsem na tatku prosebný pohled v naději, že to pochopí. Přikývl.

„Potřebuju tě tady, Huntore,“ zarazil ho.

„Ale proč?“

„Nemůžu přece sám dodělávat zmrzlinu. A Cass bude stejně za chvíli zpátky.“

„A můžem si večer zahrát hry?“ žadonil. Táta se na mě podíval – to bude cena za to, že se budu moct projet sólo. Ale večer strávený hraním her nezněl jako drsné mučení.

„No jasně,“ slíbila jsem. Táta mi zkontroloval duše, dofoukl tu zadní, a už jsem byla pryč. Bylo ještě moc brzy, takže jsem nemohla jet na kole po proměně – ve špičce tam smějí jenom pěší – a tak jsem jela souběžnou ulicí až na konec a přehrávala si v hlavě rozhovor s Emmou. Povídání s ní mě dostalo z nejhoršího, nebo mi alespoň pomohlo vymyslet plán akce. Samozřejmě, že vyšiluju, vzpamatovat se ze vztahu není tak jednoduché, že by stačilo jenom změnit prostředí. Je to začátek, ale potřebuju se na něco zaměřit.

Musíš udělat něco symbolického, radila mi. Něco, co bude fyzicky vyjadřovat, že to skončilo a že začínáš uvažovat o nové budoucnosti.

Emmina máma už je potřetí vdaná a Emma si s ní zažila dost rozchodů, aby měla ponětí o tom, co

funguje, když se chce člověk pohnout dál. A taky má v jejich domácí knihovně hotový zlatý důl plný knížeček o sebezdokonalování, jejichž výběr se vyrovná leckteré veřejné knihovně. Byla jsem si jistá, že jsem připravená uvažovat o nové budoucnosti. A měla jsem takový nápad, kterým bych to mohla nastartovat. Začala jsem šlapat usilovněji a postavila se do pedálů, abych se rozjela rychleji.

V ulicích bylo plno chodců. Byli to samí opálení lidé, ověšení plážovými taškami a slunečníky, kteří se vlekli domů po celém dni stráveném na pláži. Druzí byli už nastrojení a mířili někam na večeri. Rodinky stály frontu na minigolf. Občas kolem projel kočár s koňmi. Nebyl jediný důvod, abych se neradovala, že se mým domovem pro tohle léto stane Crest Haven – místo, kam se všichni sjíždějí, aby si užili pláž, dobré jídlo a idylickou atmosféru. Jsem připravená jít dál? Ano, ale potřebuju se dostat od těch davů. Pro tu symbolickou fyzickou věc nepotřebuju obecnost.

Jela jsem dál, než kdy dřív, až na pláž na konci dlouhé cesty. Po obou stranách, kam až jsem dohlédla, se táhla vysoká tráva. Slaná vůně moře ještě zesílila, když jsem dojela na konec cesty. Byla jsem na západním konci ostrova, kam většinou chodili spíš místní. Pláž nebyla tak upravená, písek spíš kamenitý, než sypký, ale nikdo tu nebyl, jenom voda jemně šplouchala o břeh. Měla jsem dojem, že po západu slunce je to zdejší variace na Meadowbrooke, ale prozatím to vypadalo jako dokonalé místo pro moje symbolické gesto. Na parkovišti stálo několik aut a kdosi zahvízdnuł, když jsem zamykala kolo do stojanu. Ignorovala jsem to. Vytěsnila jsem všechno, kromě své mise totálně vymazat Gavina z mysli.

Skopla jsem žabky a nechala je u dřevěného chodníku, který se vinul pláží. Písek mi chladil chodidla, brodila jsem se jím cestou k vodě a srdce mi ještě bušilo od rychlé jízdy. Bolely mě nohy a byla jsem celá zpocená, ale ta námaha mi udělala dobře. Připadala jsem si cílevědomě. Na pláži byla jenom jedna rodinka, která se právě balila k odchodu, a dva starší chlápci posedávající v plážových křesílkách u svých prutů. Popošla jsem ještě o kousek dál a posadila u vody, která mi omývala chodidla. Myšlenky na Gavina se dostavily bez sebemenšího úsilí. Vždycky, jakmile jsem se ocitla někde v klidu, objevil se on.

Nemusíš to dělat, Cassidy. Byla to jedna noc.

Poslední kapkou byla fotka Gavina a té holky, kterou bych zřejmě ani neviděla, kdyby ho neoznačila jménem a nedala si ji na StalkMe. *Jak mohl být tak neopatrný? Kdybych tu fotku neviděla, byli bychom pořád spolu?* Byly tu i jiné známky nevěry – pohled adresovaný prostě „Klukovi s dolíčkama“, což mě drtilo o to víc, že ty dolíčky jsou přece *moje*... nebo jak mi odmítl říct, kde byl, když jsem se ho nemohla dovolat. Prostě věci, které jsem se rozhodla ignorovat, protože jsem ho milovala, nebo jsem si to alespoň myslela. Možná jsem milovala jenom svoji *představu* o něm – že mám někoho, s kým se můžu vodit po chodbách, jít na maturiták a dělat si s ním plány na léto. Copak jsem fakt byla ochotná se smířit s neustálými pochybami a otázkami a furt přemýšlet, jestli mi říká pravdu, jenom abych měla s kým jít v sobotu večer ven?

Už ne.

Když jsem byla v Ocean Whispers na Velikonoce, šla jsem se sama projít po pláži a byla jsem bláznivě

šťastná, protože jsem objevila tajemství života a lásky. Tehdy to bylo mezi náma s Gavinem ještě v pořádku, nebo jsem alespoň měla ten pocit. Jako krásný sen nás čekal maturiták, léto, Gavinovy závěrečné zkoušky, večírky na konci školního roku... Dokonce jsme i mluvili o tom, že spolu zůstaneme a jak to zkusíme zvládat, až odjede na univerzitu. My to dáme, navzdory počtu pravděpodobnosti. Zdálo se to možné. Klekla jsem si tenkrát do mokrého písku, napsala „Cassidy miluje Gavina“ a zašeptala to oceánu. Měla jsem přání, aby to bylo napořád, a když oceán spolknul naše jména, měla jsem pocit, že moje přání bylo vyslyšeno.

Přání. Zase to slovo.

Klekla jsem si do písku i teď a napsala ukazováčkem „Sbohem, Gavine“ podél linie vody. Pak jsem si sedla a čekala, až ta písmena moře odnese, vstřebá a učiní skutečností, trvalou skutečností.

Každou chvíli prostě přijde voda a smaže můj nápis. Čekala jsem.

A čekala.

Možná je odliv.

Nebo možná, že pokud jde o symbolická gesta, zrovna tohle se mi nepovedlo.

Co kdybych si to vyfotila a nasdílela na StalkMe; nebylo by to trochu jako *trhni sr?*

Slabý, Cass.

Mohla bych udělat ještě něco. Bylo by pro mě těžký se toho vzdát, ale copak právě to není smyslem celé akce? Musím být tvrdá, abych něco dokázala. Pohládila jsem prstem náhrdelník od Tiffanyho, který se mi houpal na krku. Ano, právě ten, který jsem dala na hromadu věcí, co zůstanou doma –

a pak změnila názor, když jsem odjížděla. Přece se ho nemůžu zbavit takhle, ne? Otevřela jsem zapínání a nechala si náhrdelník chvíli volně viset v ruce. Pak jsem ho sevřela v dlani. Je to první šperk, který jsem kdy dostala od kluka. Něco znamená, nebo alespoň znamenal. Teď už je to jenom na památku, ne?

Když jsem ho zahlídnul, hned jsem si vzpomněl na tebe, jaké máme štěstí, že jsme se našli.

Jaké jsme asi tak měli štěstí, když věci dopadly tak hrozně? Dával náhrdelníky i dalším holčkám? A říkal jim to samé?

Ta myšlenka mi dodala odvahu hodit náhrdelník do vln.

„Sbohem, Gavine,“ zašeptala jsem.

Hotovo. Můžu si škrtnout „symbolické gesto“ ze seznamů úkolů, jak zapomenout na Gavina.

Vstala jsem, oprášila si zadek od písku a zamířila zpátky k parkovišti.

Ušla jsem několik kroků a pak jsem strnula.

Polilo mě horko.

Co jsem to sakra zrovna udělala? Je to přece stříbrný náhrdelník se srdíčkem od zatracenýho Tiffanyho! Vyrazila jsem zpátky k moři, stoupla si k vodě a hledala ve vlnách třpytivý odlesk. V uších mi hučelo. Musí tam přece být, vždyť jsem ho tam hodila před pár vteřinami! Najednou jsem viděla rozmazaně. Přišly slzy.

Vkročila jsem do vody. Oceán byl průzračný, klidný, skoro jako voda ve vaně. Našlapovala jsem zlehka a nevšímala si ostrých škebliček pod nohama. Náhrdelník tam někde musel být, ale neviděla jsem ho, kamínky a škeble, které moře zanechalo u linie vody, znemožňovaly cokoli jasně rozlišit. Došla jsem

na hladší písek, kde mi voda sahala akorát po kolena, a obrátila jsem se zpátky k pláži – nedohodila jsem dál, než kde teď stojím.

Nic.

Pomalu jsem kráčela k pláži a nevšímalá si pohledů těch rybářů.

Nevšímalá jsem si ani nudlí, co mi tekly po bradě.

Ani slaného štípání slz na tváři.

Náhrdelník byl pryč.

Jenomže jsem se necítila nijak líp.

Bylo to, jako bych znova něco ztratila.

Vydala jsem se nazpátek k parkovišti a cestou si nazula žabky, nejdřív jednu a pak druhou. Slunce se chýlilo k západu, obloha vypadala naprosto nesku-tečně – jako rozlitá oranžová s růžovou a s jemnými vlákny mraků. Taková krása. Musím se dostat domů, než bude úplná tma. Nohy mě bolely. Sehnula jsem se, abych odemkla zámek.

A v tu chvíli jsem se sesypala úplně.

Rozbrečela jsem se vedle kola jak malé dítě.

Složila jsem obličej do dlaní.

Skončilo to, fakt a doopravdy to skončilo, a tím, že jsem odjela, jsem se postarala o to, že nebudeme mít ani šanci si o tom promluvit. To je přece nejlepší, ne? Tak proč se cítím tak mizerně?

„Hele, ahoj?“

Zvedla jsem hlavu.

Nějaký kluk seděl v černém autě zaparkovaném jenom pár kroků ode mě. Mávnul na mě a ustaraně se usmál. Otřela jsem si slzy a nudle hřbetem ruky a kývla na něho.

„Je všechno v pohodě? Nepotřebuješ pomoc s kolem?“

„Ech, ehm, ne, už je to dobrý,“ odpověděla jsem a postavila se. Samozřejmě byl hezkej a samozřejmě jsem byla ubřečená a flekatá, jako bych měla na tváři mapu celé Evropy. Ne že by mi na tom v tu chvíli záleželo; nepoflakovala jsem se po parkovišti, abych klofla kluka.

„Vypadáš, že tě něco trápí,“ poznamenal.

Nejseš nějakej zvědavej?

„Ne, jenom brečím nad tím, jak se dneska povedl západ slunce,“ opáčila jsem a ukázala na oblohu, i když mi bylo jasné, že tohle neprojde. Alespoň se rozesmál. Ten smích mu úplně prozářil tvář. Měla jsem dojem, jako bych ho už někde viděla – jak nakláněl hlavu, jak mu vlasy spadaly do tváře, ty světle modré oči. Ale to přece není možné, jsem si jistá, že jsme se ještě nikdy nepotkali. A náhodné setkání, kdy zasáhne osud, láska a *déjà-vu* je rozhodně a naprosto jenom romantický nesmysl.

Vyskočila jsem na kolo.

„Buď opatrná,“ radil mi, což mi připadalo zlověstné.

Možná jsem ho zahlédla v pořadu *Kriminálka pátrá, radí, informuje*.

„Hrozně rychle se stmívá a tahle cesta není osvětlená.“

„Dík za upozornění,“ řekla jsem a šlápla do pedálů. Šlapala jsem rychle a snažila se předehnat zapadající slunce. Nedokázala jsem setrást pocit, že jsem toho kluka v černém autě už někde viděla. Pokud ho tak zajímalo, co je se mnou a s mým kolem, proč nevystoupil a nepomohl mi? Není to snad nějakej úchyl, co číhá na parkovištích a čapne holku, kterou se mu povede přilákat blíž? Nebo se prostě přijel podívat

na západ slunce? A proč o něm vůbec přemýšlím?
V hlavě se mi ozvala slova naší babi.

Holky, vy si potřebujete najít novou zábavu.

Protentokrát to bylo poučení, kterému jsem rozuměla.

Sledoval jsem ve zpětném zrcátku, jak ta holka šlape směrem k městu po South Ferry Road. Pokud udrží tempo, pravděpodobně to stihne, než se úplně setmí. Turisti obvykle na Crescent Beach nechodí. Vlastně ani většina místních ne, pokud nechtějí rybařit, uspořádat párty, nebo hledat cresthavenské diamanty. Bylo mi jasné, že není zdejší. Proč asi plakala?

„Kááááámo.“

Trhnul jsem sebou. Matt se rozesmál, otevřel dveře a vklouzl na sedadlo vedle mě. Strčil si skateboard mezi kolena a upravil si pás.

„Ježíš, nemůžeš rvát ještě víc nahlas?“

„Dík, žes mě vyzved, brácho. Chtěl jsem tě jít pozdravit, ale mělš jinou zábavu. Kdo byla ta kočka na kole?“

Nevšímal jsem si ho a nastartoval motor.

„Smrdíš trávou, Matty. Nemáš deodorant, nebo něco?“

Čichnul si k triku. „Sakra, fakt? Možná bychom mohli zastavit někde u krámu a zajdu si vyzkoušet Ace tester. A přinesu nějaký křupky, když už tam budu.“

Otočil jsem auto, Matt zahalekal na kluky na konci parkoviště a dostalo se mu obdobné odpovědi, když jsme odjížděli. Já jsem radši koukal na cestu.

„Vážně jsi měl jít s náma. Snad se nad nás teď nepovyšuješ? Nick, Tom a Jake se po tobě ptali,“ rozpovídal se Matt. Vystrčil ruku z okna a nechal ji povlávat ve větru.

„Stejně jsem neměl náladu jít ven, tak jakej by to mělo smysl?“

„Smysl to má, jsou to i tvoji kámoši.“

„Nemáme toho teď moc společnýho,“ namítl jsem. Pravdou bylo, že Tom a Jake k nám přestali chodit po mojí nehodě, jako kdyby bylo ochrnutí nakažlivé, ale stejně jsem se s nima nikdy až tak moc nekámošil. Na druhou stranu Nick k nám chodil pravidelně, stejně jako Wade a Tori. Akorát teď měl blíž spíš k Mattovi, než ke mně. Ne že by si mě nevšímali, nebo tak něco, ale jakmile jsme vyšli ze školy, netrávili jsme spolu moc času. Bylo mi jasné, že moc nevědí, co říkat, ale ono vlastně nebylo co říct. „Už mě nějak netáhne se poflakovat po parkovištích.“

„To je jedno, stejně si myslím, že bys měl vyndat vozejk a zkusit rampu. A co surfování? Zkusíš jít znovu na vodu? Viděls to video, co jsem ti poslal? Myslím, že bychom to zvládli. Pomohli bychom ti.“

Jo, viděl jsem to video, co mi poslal. I to, co poslal Wade. A co mi poslala Tori. Motivační filmy, kde paraplegici dělají fantastický věci. Seskoky z letadel, přístrojové potápění, snowboarding. Věci, co bych dokázal taky, kdybych se k tomu rozhodl. Samozřejmě, že to mysleli dobře. Lidi to vždycky myslí dobře, ale já jsem se nehodlal pustit do něčeho, na co jsem se necítil připravený. Jo, chtěl jsem znova surfovat, jenom jsem si nebyl jistý, jestli stojím o tu pomoc, co mi nabízejí.

„Jasně, fajn, třeba jo. Proč ses vlastně nesvezl domů s Nickem?“ zeptal jsem se ho, abych změnil téma.

„Chtěl ještě zůstat. Já chci domů, abychom si ještě mohli zapařit. Jseš pro?“

Byl jsem pro? *Realm Wars* byly teď můj život.

„Jasně, jen myslel, žes na to zapomněl, víš...“

„Tývolééé, tady je ta holka,“ vykřikl Matt. Právě jsme dojeli holku, co brečela nad západem slunce. Zastavila se na chvíli, aby se vydýchala, a pak se znovu rozjela.

„Fííha, ta má teda prdelku,“ komentoval Matt.

Štouchnul jsem ho do paže: „Ale Matte.“

Odepnul si pás. „No tak, Bry, zpomal. Chci si s ní jenom promluvit.“

Z nějakého důvodu jsem měl potřebu tu slunečnickou holku chránit. Ať už brečela, kvůli čemu chtěla, nemá zapotřebí, aby ji ještě obtěžoval můj nadrženej brácha. V protisměru nic nejelo, a tak jsem zpomalil a vyjel napůl do protisměru, abych ji objel. Matt to vzal jako znamení, že si s ní pokecá. Stáhnul jsem ho zpátky za triko.

„Kámo, nech toho. Fakt.“

„No tak, začíná sezóna letních koček, Bry. Jenom se trochu bavím,“ protestoval a znovu se vyklonil z okýnka.

Sluneční holka k nám otočila hlavu a vyvalila oči, když uviděla Matta viset z auta. Kolo zakličkovalo a ona zastavila. Matt otevřel pusku, aby jí něco řekl, ale já jsem šlápnul na plyn a vyrazil dopředu. Jak jsme nabrali rychlost, zapřel se o rám okýnka, vlasy mu vlály a na tváři měl obrovský pitomý úsměv. Když se konečně vtáhnul zase dovnitř, zapnul si pás a opřel se, prohlásil:

„Do prdele, jak já miluju léto!“

V pondělí ráno jsem byl ještě nervóznější, než když jsem měl jít poprvé zpátky do školy. Přestože když jsem v pátek mluvil s Owenem, byl jsem si jistý, že děcka zvládnou, čelit realitě bylo něco jiného. Seděl jsem ve společenské místnosti, čekal na Wadea a znovu a znovu kontroloval svůj rozpis. Kteří z rodičů si myslí, že to nezvládnou? Poznám to? Samozřejmě, že mají pravdu. Co tady vlastně dělám?

Wade vkráčel do společenské místnosti pět minut předtím, než jsme měli přebírat děcka. Byl bez košile, přes rameno mu viselo táborové triko a na očích měl sluneční brýle.

Zatímco kráčet přes tělocvičnu, hltal bagetu a druhou rukou mával na pozdrav dalším vedoucím. Než došel ke mně, už byl po snídani a natahoval si triko. Mokré vlasy mu spadaly na ramena a tak si je stáhnul gumičkou, kterou měl kolem zápěstí.

„Lakeu, myslím, že na ty papíry klidně můžeš zapomenout.“

„Jen jsem myslel, že s nima vypadám, jako že vím, co dělám.“

„Ty víš, co děláš.“ Konečně si sundal brýle a strčil je do kapsy u trika. Sebral mi papíry a mrknul na táborový rozpis.

„Proč se necháš těma deseti mrňavejma blechama tak rozhodit?“ podal mi papíry zpátky.

„Já ti nevím. Asi že budu celý léto zodpovědný za jejich deset mrňavejch životů.“

Škubnul sebou v hraném šoku. „Tývole, když to řekneš takhle...“

Mělo mě to rozveselit, ale stejně jsem svíral ty svoje papíry, až mi zbělely klouby. Wadeovi jsem neřekl o svém rozhovoru s Owenem, a ani jsem to neměl

v úmyslu, ale v duchu jsem přepínal mezi sebejistotou a pochybama – a v tuhle chvíli vítězily pochyby. Když jsem dělal tuhle práci v patnácti, nebyl jsem vůbec nervózní. V patnácti jsem byl jako Wade. Žádná starost. Práce znamenala jenom pár hodin, než budu moct skočit na prkno a okukovat luftačky.

Wade mi párkrát zamával rukou před obličejem: „Týjo, ty seš fakt mimo. Bry, ve chvíli kdy těm děčkám ukážeš, jak jezdíš po zadních kolech, budeš jejich superhrdina. Tak pojď.“

Vyrazili jsme ke shromaždišti. Malí táborníci už začínali přijíždět. Stála tam jakási dáma a držela za ruku blondáťeho kluka, který vypadal, že se každou chvíli rozpláče. Ve svěšené ruce mu visela krabička se svačinou s obrázkem z filmu Avengers.

„Čau, který je tvůj nejoblíbenější?“ ukázal jsem na obrázek.

Kluk zvedl hlavu, přejel očima můj vozík a pak se podíval na dámu, která byla zřejmě jeho máma. Kývla na něj a usmála se: „Odpověz.“

Zahoupal krabicí a znovu se zahleděl do země. „Můj nejoblíbenější je Captain America. Přestrojil jsem se za něj na Halloween.“

„Myslím, že Iron Man by ho dostal,“ přel se Wade a dřepnul si, aby klukovi viděl do očí. Jeho máma se podívala nejdřív na mě a pak na Wadea.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Colby Somers,“ odpověděla jeho máma. Prostudoval jsem seznam a celou dobu uvažoval, jestli i Colbyho máma byla mezi rodičema, co měli pochyby. Nesleduje mě po očku?

„Jo, jste tu správně. Já jsem Bryan.“

„Zdravím, já jsem Maggie Somersová. Občas je na začátku trochu plachý, ale když se osmělí, bude mlít o sto šest. Hele, Cobsi, já už půjdu, jo?“

Colby byl tak ponořený do debaty o Avengers, že mámě sotva zamával. Než odešla, tak se na mě usmála. Udělal jsem značku u jeho jména. *Jednoho máme, tak ještě devět.*

„Protože tady Colby-Wan tu byl dneska první, uděláme z něj vedoucího družstva, jseš pro, Bry?“ zeptal se Wade. Během pěti minut se Colby proměnil ze zaraženého mrňouse v rozzářeného vzorového táborníka, zvláště když uslyšel, jakou přezdívku mu Wade vymyslel.

Možná, že všechno bude přece jenom v pohodě.

„Čau, Bryane!“

Obrátil jsem se za zvukem svého jména.

„Hrom Hunter! To jsem nevěděl, že tu taky budeš,“ zalhal jsem. Hunter Emmerich byl syn našeho chemikáře a můj parták při těch několika příležitostech během školního roku, kdy jsem panu Emmerichovi pomáhal s inventurou v laborce.

Svraštil obličej: „Ale věděl.“

Předstíral jsem, že pročítám seznam: „Tady žádnej Hrom není.“

„Fakt?“ zatvářil se vyděšeně.

„Ale jo, počkej, jseš tady.“ Plácli jsme si a na světě zas bylo všechno v pořádku. Pan Emmerich se usmál.

„Vůbec se nemohl dočkat.“

„Bryane, tohle je moje nevlastní sestra!“ ukázal Hunter na dívku, která stála kousek za panem Emmerichem. Ruce měla založené na hrudi a koukala se jinam. Pan Emmerich jí poklepal na rameno. Otočila se a já jsem skoro upustil papíry.

Sluneční holka.

V očích jí zablesklo poznání, pak sjela pohledem dolů a zaznamenala můj vozík. Z vrásky mezi jejím obočím jsem pochopil, že to bylo to poslední, co by čekala. Ten večer jsem přece vůbec nevystoupil z auta.

„Tohle je Bryan a píše se s tvrdým y, není to super? A to je Cassidy, v noci křičí ze spaní. Bude tu letos v létě taky pracovat.“

„Huntere,“ napomenula ho a začervenala se.

„Ty tu budeš pracovat?“

Cassidy přikývla. „A ve skutečnosti nekřičím ze spaní, jenom občas, když mě někdo vzbudí tím, že mi skočí na obličej.“ Sklonila se a polechtala Huntera na boku. Ucuknul a zahihňal se.

„Zato moje jméno se opravdu píše s ypsilon. Jsem rád, že tě zase potkávám.“

„Zase?“ zdvihnul obočí pan Emmerich.

Cassidy si mě prohlížela a odpověděla: „Jo, narazili jsme na sebe, když jsem se byla projet na kole. Skoro mě přejel autem. No, asi se tu budem vídat.“ Zase si založila ruce a odkráčela pryč a nechala mě tu s poněkud zmateným panem Emmerichem. Spadla mi čelist.

„Není pravda, že jsem ji skoro přejel, pane Emmerichu,“ bránil jsem se a uvažoval, proč neřekla... no samozřejmě, nemá ani tušení, že to byl bráchy nápad, pověsit se z auta a slintat, nebo že jsem se ji pokoušel zachránit před jeho trapnými návrhama. Zasmál jsem se. Trefa, mladá Emmerichová.

„Zatím čau, tati,“ rozloučil se Hunter a přitulil se letmo k noze pana Emmericha, než odběhl za Colbym a Wadem. Pan Emmerich zamával a zamířil

k rekreačnímu centru. Musel poklusalvat, aby dohnal Cassidy.

„Kdo byla ta blondatá krasavice?“ vyptával se Wade.

„Dcera pana Emmericha, jmenuje se Cassidy.“

„Její jméno asi nemáme v rozpisu, co?“

„Divím se, žes nevěděl, že tu bude,“ poznamenal jsem.

„Já taky. Neboj, než den skončí, budu mít její údaje,“ vychloubal se.

No jasně, že bude.

Zbytek děcek byl v pohodě. Dělo se toho tolik, že jsem si ani nestihl dělat starosti s tím, kteří rodiče si asi stěžovali. Když jsme měli všechny děti pohromadě, zahnali jsme je do tělocvičny na ranní táborové zpívání. Když jsme míjeli Owenovu kancelář, zavolal na mě.

„Doženu vás,“ houknul jsem na Wadea. Zasalutoval mi, a zbytek družstva taky. Bylo jen dvacet minut po začátku příměstského tábora a ty děcka už se po něm opičily.

Vjel jsem do Owenovy kanceláře – a přímo tam, v úrovni mých očí, byla ta prdelka, kterou si můj brácha tak chválil. Naprosto nezáměrný kripplbonus je, že si můžete důkladně prohlížet dívčí pozadí, aniž byste vypadali jako úchylové. Rychle jsem se podíval jinam. Už teď jsem se s ní pohyboval na nejisté půdě a chtěl jsem se jí alespoň omluvit za minulý večer dřív, než mě přistihne, jak ji očumuju. Ustoupila, abych měl dost prostoru, a na tváři jí pořád pohrával ten samý poloúsměv, jako když mě potkala u přebírání dětí.

„Bry, mohl bys ukázat Cassidy, kde má Tori svoji místnost? Musím do společenské místnosti, než tam vypuknou masové nepokoje.“

„Ehm, no jasně, klído.“

„Super,“ Owen popadl píšťalku, která se houpala na háčku na stěně, a vysoukal se zpoza stolu k nám. Mávnul rukou, abychom šli před ním. Cass šla první a já za ní, s pohledem ostentativně odvráceným od jejích vlnících se pŕlek.

„Je to tímhle směrem,“ zařval jsem přes hluk na chodbě, naznačil směr bradou a protlačil se před ni. Táborové triko měla přehozené přes ruku a prohlížela si chodby, prostě koukala všude možně, jenom ne na mě. Zahnuli jsme za roh do delší, méně rušné chodby. Cvičná kuchyně byla až na konci.

„Hele, co se týče včerejšího večera,“ nakouzl jsem to, „já jsem ne..., no prostě jsem tě nechtěl vyděsit ani nic takovýho, je ti to jasné, vid?“

Zastavila se. Obrátil jsem vozík, abych se jí mohl dívat do očí.

„Tak o co jste se to teda s tím tvým kreténským kámošem pokoušeli?“

Rozesmál jsem se. „Ten kretén je můj bratr a pokoušel jsem se ho... no, on si myslel... že takhle bude jako flirtovat. Zrychlil jsem a odjel proto, že jsem se mu snažil zabránit, aby se dál tak příšerně ztrapňoval. Promiň, jestli ti to bylo nepříjemné.“

„Tohle je jeho představa o flirtování?“

„No jo, já vím. Je mu patnáct a je trochu bezradnej.“

„Tak jo, omluva se přijímá, jenom mu vyříd, působí trochu děsivě.“

„To mu říkám pořád.“

Pak se konečně usmála – ne tím postranním polousměvem, ale doopravdy. Ten její úsměv mě dostal. Na chvíli jsem myslel, že dodá ještě něco, ale nakonec jsme jenom pokračovali v cestě za Tori. Cassidy se

nadechla, a tentokrát jsem si to fakt nepředstavoval. Opravdu se chystala něco říct, ale místo toho jenom stiskla rty.

„Co je?“ zeptal jsem se. Zastavila a podívala se na mě.

„Tys předtím surfoval, že jo?“ zeptala se.

To byla ta poslední otázka, kterou bych od ní čekal. A muselo to být na mě vidět. Znovu se jí udělala vráska mezi obočím. „To bylo trapné – nebo ne? Promiň. Jenom žes mi včera večer připadal povědomý a nedokázala jsem si tě zařadit, ale když jsem tě dneska ráno uviděla...“

„Tys mě viděla surfovat?“ zeptal jsem se. Nikdy v životě bych nezapomněl na setkání s Cassidy Emmerichovou.

Zavrtěla hlavou a pohladila táborové triko, které jí viselo přes ruku.

„Tak o co jde?“

„Byla jsem tu loni v létě, když pořádali tu, ehm, charitativní akci s rybím grilováním, aby získali nějaké peníze. Měli veliký fotky a taky video... jak surfuješ... to proto jsi mi připadal povědomej. Nebyla jsem si nejdřív jistá, ale když jsem viděla pana Becketta, vzpomněla jsem si, že jsem ho tam potkala taky, a nějak mi to docvaklo.“

„Aha.“

„Doufám, že ti nevadí, že jsem to vytáhla. Chci říct, mohlo mě trefit z toho, že nevím, kde jsem tě předtím viděla.“

„To mně mrzí.“

„A co?“

„Žes musela protřpět něco takového, jako charitativní akci v podobě grilování ryb. Víš, kdybych do

toho měl co mluvit, bylo by to alespoň burrito nebo něco takovýho. Ryby mi prostě připadaj hrozně, přílišně smutný. A k jídlu je nesnáším.“

Zase ten podmanivý úsměv, který rozkmital všechny atomy v chodbě. *Do háje.*

„To při tom... to jako při tom ses zranil? Při surfování?“

„Ne, nic tak vzrušujícího. Takže tys už v Crest Haven byla? Jak to, že jsme se předtím nepotkali? Tvůj táta mě učil chemii,“ vyrazil jsem znovu chodbou a doufal, že moje neurčitá odpověď ji nedoradila. Prostě jsem se v tu chvíli necítil na to, znovu si připomínat svoji nehodu. Ne po tom, co jsem ji přiměl k tak nádhernému úsměvu. Ne, když jsme spolu začínali vycházet.

„Myslím, že jsem vždycky spíš byla radši sama nebo se držela s tátovou rodinou. Jezdím sem několikrát ročně a obvykle tu bývám na týden v červenci. Tentokrát jsem tu poprvé na celý léto.“

„Super, a proč ses vlastně rozhodla pracovat tady?“

Pokrčila rameny. „Nevím, asi jsem potřebovala změnit vzduch. Nebo mě oslovilo tohle vrcholně módní triko a praštěný logo. Myslíš, že by kterýkoliv kapustňák vybavený alespoň špetkou sebeúcty nosil na hlavě kulicha s helikoptérou?“

Je tady na celé léto. Snadno bych si zvykl ji vídat každý den.

„To je fakt.“

V tu chvíli Tori otevřela dveře kuchyně a přejela očima mezi mnou a Cassidy, jako kdyby nás přistihla při něčem podezřelém.

„Ty mi budeš pomáhat?“

„Pomocná vedoucí, jo,“ souhlasila Cassidy. „Ty musíš být Tori.“

„Jdeš o deset minut pozdě.“

Cassidy se naježila.

„Tori, tohle je Cassidy. Owen mě poprosil, abych jí to tu ukázal, takže je moje vina, že jde pozdě.“

„To je jedno, hele, nemáme v podstatě vůbec čas, než budem muset na táborové zpívání, takže jestli budeš mít náladu přijít sem a Helfnout mi, bude to super.“ Otočila se na patě a zmizela v kuchyni.

„Co ji to kouslo?“

Věděl jsem přesně, o co jde, ale Cassidy nepotřebuje přidělovat starosti hned první den ráno. Kdokoli, kdo by zaujal místo Olivie, bude lovná zvěř, i když to Tori otevřeně nepřizná.

„To víš, první den, spousty práce, všichni nervní.“

„No, tak děkuju za doprovod,“ řekla Cassidy.

„Rádo se stalo.“

Už se chystala zajít do kuchyně, ale pak se otočila: „Promiň, jestli jsem ti předtím dávala nepříjemné otázky.“

„Ne, dobrý.“

„Takže jsme v pohodě?“

„Naprosto.“

„Jo, a říkej mi Cass. Kámoši mi říkaj Cass,“ dodala. Tori se znovu objevila a vrtěla hlavou. Cass mávla a zmizela v kuchyni. Tori mě srovnala pohledem.

„Co je?“

„To myslíš vážně, Bryane? Občas jseš tak primitivní.“

S tím zavřela dveře a nechala mě na chodbě se zpitomělým úsměvem od ucha k uchu. Pokud to znamená, že jsem primitivní, tak klidně.

Cassidy Emmerichová si mě pamatuje z fotky... což znamená, že o mně přemýšlela... což znamená, že – no, vlastně jsem nevěděl, co to znamená, akorát jsem se najednou cítil stejně, jako asi včera v noci brácha, když vlál z toho okýnka. Vyrazil jsem zpátky ke společenské místnosti.

Do prdele, jak já miluju léto.

PĚT CASSIDY

„Takže vy se s Bryanem znáte?“ zeptala jsem se, když Tori zavřela dveře.

„Jo, už věky.“

„Zdá se fajn.“

„Je to super kluk. Moje kámoška s ním tak trochu chodí. To ona mi měla dělat letos pomocnou vedoucí,“ prohlásila a zahleděla se skrz mě. V hlase měla jakýsi podtón, ne snad úplně ošklivý, spíš ochranný. Pracuju tu asi tak deset minut, tak jak můžu už někomu lézt na nervy?

„Tvoje kámoška měla dostat tenhle džob?“ Táta se zmínil, že zatahal za nitky, ale nedokázala jsem si představit, že by měl takový vliv, aby někoho vyhodil z místa. Byl přece akorát učitel chemie a majitel penzionu. Ne nějaký mafián přes letní tábory.

„Jo, ale musela na léto odjet, takže to ve skutečnosti není tvoje vina nebo něco, jenom mám prostě pech.“

„Hele promiň, že jsem přišla pozdě; táta říkal, ať zajdu nejdřív do kanclu. Neměla jsem ani potuchy, co tu vlastně budu dělat, a nikdy bych neusilovala o cizí místo,“ řekla jsem jí. Viditelně ubrala plyn. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a zjevně najela na novou kolej.

„Tak já to zkusím jinak. Čau, já jsem Tori, vítej v táboře Kapustňák. Promiň, že se chovám jako sto-procentní mrcha. Prožívám zrovna krizi a to určitě není nic příjemného pro číkoliv první den v práci.“

Ulevilo se mi, že zdrojem jejího podráždění nejsem jen já. „Já jsem Cassidy.“

Mávla na mě, abych šla za ní na druhý konec kuchyně. Kuchyně pro kurzy byla rozlehlá, blyštěly se tu řady stolů proti dlouhému kuchyňskému ostrůvku s vestavěným sporákem a dřezem.

„Máš nějaké zkušenosti s prací v kuchyni?“

„Vlastně jo, poslední brigádu jsem měla v pekárně. A doma dost vařím – teda, spíš ty věci, co člověk vaří sám pro sebe, žádné gurmánství.“ Nedodala jsem, že v pekárně jsem většinou seděla u pokladny nebo zdobila košíčky, alespoň to znělo působivě. Z nějakého důvodu jsem stála o to, aby mě měla ráda. Bylo by fajn mít opravdovou kámošku. S Ems jsme si textovaly jako o život, ale chybělo mi skutečné popovídání s někým jiným, než je můj šestiletý nevlastní brácha. Je k sežrání, ale nemám moc co dodat k jeho neko-nečnému brebentění.

„To je super. Já tady taky nevedu žádnou francouzskou školu vaření pro táborníky, ale každá zkušenost se hodí. Dneska budeme dělat polevy a ozdoby na košíčky, chtěla jsem na začátek něco jednoduššího. Nemůžem se pustit do ničeho opravdu zajímavýho, třeba sekat maso nebo vařit na sporáku, kvůli pojišťovně.“ Sehnula se, otevřela veliký šuplík a vytáhla dva plechy na košíčky.

„No, a v čem spočívá ta krize?“ zeptala jsem se a následovala ji na konec ostrůvku. Položila pekáče na linku hned vedle stříbřitě lesklého kuchyňského

robota a zdvihla metlice. Odkapávalo z nich čokoládové těsto. Zakručelo mi v žaludku. Nějak jsem ráno zmeškala tu snídani, co v B&B nabízejí jako součást služeb.

„Měla jsem na dnešek připravené tři tucty košíčků, včera večer jsem si je zabalila, ale můj brácha a jeho zhulení kámoši si uspořádali půlnoční žranici a ráno mi jich zbylo jenom osm. A to jsem je dělala ze surovin. Trhá mi srdce, že jsem tyhle musela udělat z hotové směsi, ale prostě nebyl čas.“

Potlačila jsem úsměv nad jejím komentářem o „bráchovi a jeho zhulených kámoších“. Připadalo mi to úsměvné, ale nějak jsem měla dojem, že Tori by se nesmála. Vytáhla mísu z robota a chystala se nalít těsto do plechů, když jsem ji zastavila.

„Počkej, nemusíš je nejdřív vymazat?“

Tori lapla po dechu a mísu postavila. „Sakra, jasně, dobrá připomínka. Vůbec dneska nevím, kde mi hlava stojí. V některé z těch skříněk na konci by měly být papírové košíčky.“

Prošla jsem kolem řady skříněk a pár jich otevřela, až jsem konečně našla tu, kde byly zásoby ubrousků a brček, tolik plastové fólie, že by obalila Empire State Building, alobal... a konečně, papírové košíčky. Stoupla jsem si na špičky, vyštouchla je z police a chytila krabici druhou rukou. Tori nastavila ruku, abych je hodila. Udělala jsem to, a ona minula. Rozřetala se.

„Budem super tým,“ řekla a sebrala je.

Z rozhlasu se ozvalo zapraskání: „Prosíme všechny vedoucí, aby se dostavili do společenské místnosti k rannímu setkání.“

„A do háje,“ ulevila si Tori.

Sebrala jsem jí košíčky z ruky. „Já budu dávat košíčky, ty nalívej. Musíme na to ranní setkání, ať je to, co chce?“

Popadla mísu s těstem a nalívala tam, kam jsem v rychlosti kladla košíčky.

„Protože nemáme vlastní družstvo dětí, tak nemusíme. Teda ne vždycky, ale pan Beckett chce, abychom tam všichni byli první den a každý pátek, kdy vyhláší oznámení a tak.“

„A co to táborový triko, to musíme nosit?“

„To je povinný jenom pro speciální vedoucí, když je polní den.“

Dokončily jsme kladení a nalívání, Tori strčila plechy do trouby a pak jsme vyrazily na ranní setkání.

Ve společenské místnosti se to hemžilo dětma. Zhlédla jsem Bryana. Držel se kousek stranou od svojí skupiny, koukal do papírů a pak na děcka kolem, jako by si je přepočítával. Vypadal podstatně vážněji, než při naší cestě do Toriny kuchyně.

Nemohla jsem uvěřit, že to je ten samý kluk, který mě skoro přejel, když jsem jela včera večer z pláže. No, možná přeháním, auto spíš zakličkovalo kolem mě, ale ten kluk co visel ven... *Uff*. Kluci. Tu omluvu jsem teda uvítala. Dost se mi ulevilo, že se mně nevyptával na nic dalšího o tom večeru, jako třeba proč jsem si mohla oči vybrečet. Tíše jsem zadoufala, že jsem to nepřehnal, když jsem se ho zeptala, jak se zranil. Na té charitativní akci loni nikdo nezmínil, jak se to vlastně stalo, byly tam jenom fotky a povídání o tom, jak se zlepšuje. Když jsem ho zhlédla na vozíku u přebírání dětí, konečně se mi rozsvítilo, kde jsem ho předtím viděla. Na to, že se mu stal takovej

průšvih v našem věku, vypadal jako pozitivní a uvolněný kluk. A ještě k tomu s někým chodí.

Ten se má.

„Cassidy!“ zaječel Hunter a začal divoce mávat. Mávla jsem mu zpátky a on zatahal za košili vysokého kluka, který stál vedle něj – asi vedoucí, kterého jsem ještě nepotkala. Kluk s tmavě blond culíkem. Sledoval očima Hunterovu nataženou ruku, až jeho pohled přistál na mně a Tori. Tori zvedla ruku na pozdrav. Vyrázil směrem k nám. Tori se zavrtěla a pusa se jí prohnula do téměř neznatelného úsměvu, jako kdyby nechtěla vypadat spokojeně, ale nemohla si pomoci. A nebylo těžké poznat proč.

Ten kluk byl hezkej a věděl to o sobě, ale ne takovým tím nafoukaným způsobem – bylo to spíš vidět v tom, jak se nesl, široký ramena dozadu, brada zvednutá. Všechno na něm jako by říkalo: Ahoj světe, jsem tu, užijte si to. Dokonce i to srandovní táborové triko na něm vypadalo dobře.

Pevný, sebevědomý stisk ruky. Šarmantní zelené oči. Nic. Pro. Mě. Ano, a taky jak ten náznak úsměvu zmizel Tori z tváře, když se mi Wade představil. Má pro něj slabost. Je to nenápadné, ale je to tam. Zajímalo by mě, jestli on o tom ví? Ale pro něj mají asi slabost mraky holek. A já nebudu jedna z nich, ať je to jak chce lákavé. *Nový zájmy.*

„Hunter nám o tobě všechno pověděl.“

„To mě trochu děsí,“ opáčila jsem.

„Ne, neboj, nic špatného. A nenech se od ní komandovat,“ sklouznul očima k Tori.

„Jseš vtipnej,“ okomentovala to takovým tónem, který mu dal jasně najevo, že to vůbec není vtipné.

„No tak, Tori, je první den tábora, pomoz mi udělat dobrý dojem na nové děvče.“ Boxoval před ní do vzduchu a poskakoval z nohy na nohu.

Tori obrátila oči v sloup, ale usmála se: „Kdy už konečně vyrosteš...“

Světla ve společenské místnosti zablikala a ze zvukové aparatury se ozval působivý bas. Wade a Tori se přestali popichovat a všichni jsme se obrátili k pódiu. Kdosi roztleskal děti do rytmu hudby. Založila jsem si ruce na hrudi. Právě, když jsem měla dojem, že už to nemůže být horší, vstoupil do místnosti dvoumetrový kapustňák.

Dvoumetrový kapustňák v kulichu s helikoptérou.

Lépe řečeno, dvoumetrový kapustňák se *vsunul* do místnosti. Mával a tancoval do rytmu hudby. Pan Beckett ho chytil za jednu ploutev a protancovali až doprostřed místnosti.

„Tys o tomhle věděl?“ zakřičela Tori na Wadea. Pokrčil rameny a tleskal taky. Tvář se mu rozzářila úsměvem, který odhaloval pravidelný chrup. Odkráčel zpátky k Bryanovi a jeho družstvu. Byl to jeden z těch kluků, kteří dovedou z každé blbiny udělat super zábavu, jako bychom byli my ti divní, kteří se nechtějí zapojit.

„Tohle je nové vylepšení?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

Zachytila jsem Bryanův pohled. Zakryl si papírem tvář a pak je zase sundal, vrtěl hlavou a řehtal se. Synchronizované tleskání s maskotem asi taky nebyl jeho typ zábavy. Z nějakého důvodu mě to uklidnilo, jako bych tu měla spojence. Muzika ztichla, pan Beckett zaťukal na mikrofon a promluvil.

„Vítejte na prvním dni zbytku vašeho léta!“

Místností se rozlehl jásos.

„Máme pro vás nachystány mraky zábavy! Ale nejdřív prosím uvítejme nového maskota našeho tábora, Montyho!“

„Ono to má jméno,“ zalkala Tori a zakryla si oči.

„Až napočítám do tří, zavoláme ‚Ahoj, Monty!‘
Ráz – dva – tři...“

Pan Beckett natočil mikrofon do davu a obdržel nepříliš nadšené *Ahoj, Montýý*. Některé z mladších dětí nevypadaly, že by měly moc velkou radost z těsné blízkosti gigantického falešného kapustňáka.

„Vy to určitě zvládnete líp... znovu, radostné přivítání pro Montyho!“

Je to teď nebo nikdy, usoudila jsem. Prostě se přidej a přijmi, že sis tohleto vybrala na letošní léto. Je to šíleně praštěný, ale tak trochu vzrušující. Nové. Jiné. A tak odlišné od Gavina a jeho osobnosti, co má placatici, poslouchá alternativní rock a nosí rozčuchané vlasy. Když se odpočítalo, přidala jsem se taky do té vřavy:

„Ahoj, Monty!“

Tábor byl oficiálně zahájen.

Než přišel pátek, už jsem se na víkend víc než těšila. První táborový týden byla zábava, ale dělat Tori asistentku bylo náročné. Byla pedant a měla plán pro každou skupinu, která k nám přišla. První týden byl celý věnovaný pečení a končil bláznivou soutěží v pečení košíčků, kterou jsme soudcovaly. Další týden to měly být zdravé svačinky. Pokud z tohohle někdo dokáže udělat zábavu, tak jenom ona. Dokonce se zdálo, že si snad získávám její oblibu, alespoň dokud jí stačím v tempu.

A já stačila, jenom už jsem se těšila na dva dny svobody.

Mno, jakés takés svobody. Už jsem slíbila tátovi a Leslii, že jim večer pohlídám Huntera, aby mohli jít na večeři s ochutnávkou vín. Takže v pátek večer se budu bavit s Hunterem a hrou *Myslím si zvíře*. Vítězím nad životem a zbavila jsem se Gavina! Celá já.

Popadla jsem batůžek. „Tak se uvidíme v pondělí!“

Tori vzhlídlá od telefonování. „Počkej, kam jdeš?“

„No, domů, proč?“

„Naše první schůzka vedoucích začíná za čtvrt hodiny.“

„Sakra, ale já mám od sedmi hlídat bráchu.“

„Klid, do té doby budeš dávno doma. Pan Beckett by sice vymluvil z jalový krávy tele, ale tohle většinou bývá krátký a v pohodě. Tak pojď.“

Tori si sbalila kabelku, naposled jsme přejely očima kuchyň, jestli je všechno uklizeno na svém místě. Zamkla dveře a přešly jsme do místnosti na opačném konci chodby. Wade a Bryan už tam byli a mávali, ať jdeme dál. Židle byly uspořádané do širokého půlkruhu, což vždycky znamenalo, tfuj, *sdílení prožitků*. Tori si sedla vedle Wadea. Já si k ní přisedla z druhé strany, vytáhla telefon a napsala tátovi, že přijdu o trochu později, ale ať si nedělá starosti.

„Co tu děláš?“

To promluvila Tori. Zvedla jsem hlavu a uviděla, jak se k ní loudá kluk s tmavými vlasama a opačně nasazenou kšiltovkou.

„Taky tě rád vidím, Tor.“ Kouknul po mně. Tori si povzdechla.

„Cass, to je Nick, můj brácha.“

Kývl na pozdrav, jako by ho ubylo, kdyby něco dodal.

„Lupič upečených košíčků,“ poznamenala jsem.

„Vidím, že moje pověst mě předchází,“ zařehl se, sesunul se do židle vedle mě a roztáhl se tak, až jsem z toho málem dostala klaustrofobii.

„Ne vážně, Nicku, proč jseš tady?“ vyptávala se Tori přese mě.

„Je přece schůzka personálu, ne?“

„A co?“

„Možná byste si vy dva měli sednout k sobě,“ poznamenala jsem a vstala. Tori se naklonila a dál na sebe syčeli. Posadila jsem se na prázdné místo vedle Bryana. Jeho vozík ani nebyl moc nápadný. Byl takový kompaktní a skoro sportovní.

„Kontroluješ mi kolečka?“ zeptal se. Začervenala jsem se.

„Ehm, já jenom... přemýšlela jsem, že vypadáš jako ve skládací židli. Že jsem si toho vozíku vlastně nevšimla, dokud jsem nepřišla až sem. To zní divně, vid'. Prosím tě, zaraž mě, než řeknu nějakou další krávdovinu.“

Usmál se – tím stejným veselým, uvolněným úsměvem, kterým mě počastoval z auta, když jsme se potkali na Crescent Beach.

„Je to lepší, než si myslíš. A přežilas první týden,“ dodal Bryan.

„Jo, a co ty?“

„Brnkačka, ale už se těším na víkend.“

„O tom mi povídej,“ souhlasila jsem. „Máš plány?“

Zavrtěl hlavou. „Nic zvláštního. Pár z nás po schůzce pokračuje do Sip N'Freeze o pár bloků dál. Měla bys jít taky.“

„Sip N’Freeze? Nech mě hádat – zmrzlinárna?“

„Mají taky dvaatřicet příchutí ledové tříšť. A precíky. A pro mě to není jenom o mlsání zmrzliny. Hlavně budem drbat ty, kdo tam nebudou.“

„Zní to dobře, ale nemůžu – dneska večer hlídám bráchu.“

„Hlídáš bráchu? Po týdnu tohohle šílenství? To je teda hardcore, Cass,“ okomentoval to.

„To jsem celá já, hardcore.“

Ozvalo se zajásání, protože dorazil pan Beckett. Zvedl ruce, abychom se ztišili.

„Je za náma skvělý první týden. Děkuju vám, lidi, že jste dělali s takovým nadšením a že jste se tu dneska zdrželi. Ty, kdo začínají, bych chtěl poprosit, aby se postupně dokola stručně představili, a to přídatným jménem, které začíná na stejné písmeno, jako vaše křestní jméno.“

Úpění z publika.

„No tak, lidi, to vás dlouho nezdrží, a čím dřív zvládneme vtipné seznamovačky, tím dřív vyrazíte na víkend. Slibuju. Jsme tým a je důležité, abychom se navzájem znali jménem. Já začnu – ahoj, já jsem Optimistický Owen.“

Bože, nech mě umřít. Hned.

V hlavě jsem měla jako vymeteno. Které přídatné jméno začíná na C?

Citlivá? Cikánská? Cudná? Cizoložná? Cynická? Nechci, aby si mě spojovali se slovem cizoložná. Možná už všichni předtím tuhle hru hráli, protože na mě bude řada už hodně brzy. Doufala jsem, že Nicka rychle nic nenapadne. *Mysli, myslí, myslí, Cass.*

„Notorický Nick.“

„Trendy Tori.“

„Westernový Wade.“

„Barbarský Bryan.“

Všechny oči se upřely na mě. Připadala jsem si jako nějaká zatracená laň ve světle reflektorů. C jako citrón... sakra. Odkášala jsem si a můj mozek hořečně hledal adjektiva.

„Ehm... Catastrofická Cassidy?“

Pan Beckett se zazubil: „To máme brát jako varování?“

Smích. Tváře mi hořely, ale díky bohu, bylo to za mnou.

Když se všichni představili, Optimistický Owen nám připomněl několik základních táborových pravidel – jak přebírat děti, že mobily se smějí používat jenom o přestávkách a v nouzových situacích, disciplinární záležitosti. Bylo to dost jednoduché, většinou jako ve škole, akorát s praštěnýma tričkama a výplatou.

„A ještě jedna poslední věc,“ řekl a zvedl štos papírů. „Tohle jsou letošní nápovědy pro hledání pokladu. Vezměte si při odchodu každý jednu kopii, nebo pokud je to pro vás jednodušší, stáhněte si je z webu rekreačního centra. Pokud nevíte, o co jde – každoročně pořádáme hledání pokladu pro vedoucí tábora. Ano, další teambuilding, ale s cenou na konci. Slibuju vám, že letos je vážně dobrá. Jakmile uhádnete všechny správné odpovědi, každé slovo bude představovat nápovědu, co asi je hlavní cena. Jediný způsob, jak se zapojit do hry, je odpovědět na všechny otázky. A jediný způsob, jak cenu vyhrát, je odpovědět správně. Pracujte ve dvojicích. Pokud nemáte partnera, řekněte mi, a já vám někoho na-

jdu,“ dodal a upřel pohled přímo na mě. Super. Tak tohle jsem si vysloužila za Catastrofickou Cass. Wade se ke mně naklonil.

„Cassidy, chceš mi dělat partáka?“ zeptal se. Ne-pochybovala jsem, že slovo *ne* moc často neslychá. Asi bych mu měla být vděčná – možná chce být jenom milej, ale všimla jsem si, že Tori ležérně přihlíží, jak se situace vyvíjí. Cítila jsem k ní loajalitu, a pokud mě odmítnutí zelenookého krasavce zachová její přízeň, pak to udělám. A taky jsem nechtěla udělat stejnou chybu jako s Natem v Sugar Rush. Pokud Bryan s někým chodí, pak si nebude hledat holku. Je to bezpečná volba. Kámoš. To jsem o Wadeovi říct nemohla.

„Jé, dík – ale já jsem se vlastně chtěla zeptat Bryana, jestli by se mnou chtěl být v týmu, co myslíš?“ obrátila jsem se na něho.

„Jasně, rozhodně jsem pro,“ odpověděl.

Pan Beckett zatleskal, aby si získal pozornost.

„To je všechno, porada končí – pokud jste vedoucí volitelných aktivit nebo nejste přidělení k určité věkové skupině, zajděte za mnou, prosím, než odejdete. Jinak vám přeji pohodový víkend.

„Tím myslel nás,“ poznamenala Tori. Zašli jsme spolu s několika dalšíma vedoucíma, včetně Nicka, za panem Beckettem.

„Letos máme trochu podstav, a protože vy nemáte přidělenou svoji skupinu, mám tu pár úkolů navíc, které potřebuji mezi vás rozdělit. Pokud na to budete potřebovat hodiny navíc, dostanete to proplaceno,“ oznámil nám a rozdál další papíry, kde byla naše jména a přidělený úkol.

„Co je to služba na ručníky?“ zeptala se Tori.

„Jenom ráno připravit ručníky k bazénu. Říkal jsem si, že byste se mohly střídat s Cass. Zabere to jenom asi patnáct minut.“

„Jenže já si potřebuju ráno přichystat spoustu věcí,“ namítala Tori.

„Já to můžu klidně dělat, nevádí mi to,“ nabídla jsem jí.

„Fakt?“

„Jo, v pohodě.“

„Díky, Cass,“ řekl pan Beckett. „Měla bys chodit asi o půl hodiny dřív, začneš v pondělí.“

Tori si mě odtáhla stranou.

„Určitě ti ta práce nevádí? Chci říct, jednou za čas to udělat můžu; nechci ze sebe dělat primadonu. Jenom prostě nevím, kde na to ráno vzít čas.“

„Co může být těžkého na službě na ručníky? Sledovala jsem tě celý týden, jak před kurzem všechno chystáš. Nevadí mi pomáhat takhle,“ uklidňovala jsem ji. Nedodala jsem, že bych jí klidně pomáhala i s jejíma věcmama, ale zdálo se, že chce mít všechno po svém, tak jsem to nechala být.

Zatvářila se trochu skepticky, ale usmála se. „Tak jo. A hezkej víkend.“

„Tobě taky,“ odpověděla jsem. Cestou ven jsem mýjela Bryana.

„Tak se v té zmrzlinárně dobře bav – a moc mě nepomlouvej, parťáku.“

Usmál se. „Nemůžu nic slíbit, pokud u toho nebudeš.“

„Příště,“ slíbila jsem a překvapilo mě, jak na mě jeho vřelý úsměv zapůsobil.

Možná jeho společnost nebude až tak bezpečná, jak jsem si myslela.

Od dubna do října byla zmrzlinárna Sip N'Freeze v Crest Haven vyhlášena. A bylo to tak, co se pamatuju. Dokonce už moji rodiče tam chodili, když byli ještě na střední – v zadní části byl stolek, kam v posledním jaru vyryli svoje iniciály. Před pár lety, když se trouchnivější stolky nahrazovaly environmentálně vhodnějšíma z recyklovaného dřeva, zašel si táta pro prkno, kde byly jejich iniciály, a nechal z něj udělat novou krbovou římsu. Na připomínku, jak hluboko sahají naše kořeny v Crest Haven. Sem se prostě chodilo. Vždycky. A taky to byla základna, odkud se daly pozorovat letní kočky.

Byl jsem tam dřív než Tori a Wade a našel místo k parkování. Parkování rozhodně patřilo mezi kripibonusy. Večer ještě moc nepokročil, takže tu nebyly davy turistů ani fronty až na ulici. Došel jsem k okýnku a objednal si. Ani nepotřebuju menu. Každé léto si tu pokaždé dávám měkký preclík a kolu s vanilkovou zmrzkou. Jediný problém jsem tu teď měl, že jsem si před okýnkem připadal asi jako pětiletý děcko, protože jsem se musel natahovat, abych viděl přes pult. Naučil jsem se zastavit o trochu dál, protože tak bylo snadnější navázat oční kontakt. Kromě toho jsem znal většinu lidí, co tu pracovali, a všichni byli v pohodě.

Konečně jsem přišel na řadu, dojel jsem k okýnku, objednávku připravenou na jazyku, a vtom jsem ji uviděl. Shay Fosterová. Měla na sobě to přiléhavý tričko zdejší uniformy, která zmrzlinárně vysloužila přezdívkou Nips N'Tease⁴, kvůli těm pěkným holkám, co tu pracovaly. Tmavé vlasy měla sepnuté do ohonu, který nosila vždycky během sezóny pozemního hokeje, ale já jsem miloval, když si je rozpustila a vítr jí je bláznivě cuchal při procházce po pláži. Pohled na ni mi naprosto rozhodil myšlení, objednávka zmizela v propadlišti zapomnění.

„Ty tu pracuješ?“ zeptal jsem se konečně.

Opřela se o pult, v podstatě prostrčila obličej otevřeným objednacím okýnkem, a pozdravila mě úsměvem svých lesklých červených rtů.

„Jo, začala jsem minulý týden.“

„Super, líbí se ti to?“

„Je to zábava, ale občas je tu dost blázinec, když je sezóna Bobíků. A co ty? Slyšela jsem, že zas děláš v rekreačním centru.“

Zasmál jsem se. Říkali jsme turistům Bobíci nebo Bobiny, zvláště když se chovali jako, ehm, turisti. „Jo, dělám vedoucího. Zatím v pohodě.“

Na chvíli nastalo takové to ticho, kdy oba přemýšlejí *a o čem budeme mluvit teď?* Ne že by to bylo poprvé, co jsme se s Shay po rozchodu potkali, ale pokaždé to bylo těžké – i když to vlastně bylo pokaždé i o trochu lehčí. Ona představovala to největší *co kdybych*, které mě mučilo. Co kdybych se tenkrát tak blbě nevsadil a nezmrzačil se? Byli bychom pořád ještě spolu? A vyryli někam svoje iniciály? Naposled

4 Štípni a poškádlí

jsem slyšel, že chodí s nějakým nafintěným blbem z vejšky, který je o dva roky starší.

„Takže budu hádat: kolu s vanilkovou zmrzkou a měkký preclík?“ Jo, tak dlouho už si to objednávám, že si to pamatuje i ona. Naklonila se a chystala se namarkovat cenu na pokladnu.

„A víš ty co, já si dneska dám limču s vanilkovou zmrzkou,“ změnil jsem názor. Zvedla obočí.

„A můžeš mi to dát do většího kelímku s víčkem? Líp se mi to ponese.“

„Jasně.“

Chvíli trvalo, než jsem měl objednávku připravenou. Přál jsem si, abych jí měl víc co říct; společenská konverzace mi připadala moc – společenská, zvláště po tom, co jsme spolu všechno prožili. Ale to bylo předtím. Tolik se toho změnilo. Shay se znovu objevila v okýnku.

„Můžu ti to zanést ke stolu, jestli chceš.“

„Ne, dík, zvládám,“ řekl jsem a popadl limču. Kelímek hladce zapadl do velké postranní kapsy batohu, který jsem vozil pověšený na držadlech pro asistenta. To bylo taky to jediné, na co jsem teď už držadla potřeboval. Až si budu pořizovat další vozík, už držadla mít nebude. Alespoň se daly složit, když jsem na nich nepotřeboval mít batůžek. Shay mi s úsměvem podala preclík a drobné.

„Ráda jsem tě viděla, Bry.“

„Jo, já tebe taky.“

Limču už jsem měl napůl v sobě, když konečně dorazili Wade a Tori. Než se usadili, zašli si taky k okýnku objednat. Wade se vrátil a žongloval s pítím, hotdogem a dvěma preclíky, zatímco Tori si

dala svoji obvyklou malou tříšť. Seděl jsem v čele stolku, jako král. Další kripibonus. Posadili se každý z jedné strany.

„Že jste konečně dorazili,“ poznamenal jsem.

„Jseš v pohodě?“ zeptala se Tori.

„Jo, proč?“

„Viděli jsme Shay. Nevěděla jsem, že tu teď dělá.“

„To je v pohodě. Já jsem taky v pohodě. Nevadí mi se s ní vidět,“ klidnil jsem ji.

„Super, protože si nejsem jistej, jestli bych se týhle zmrzlinárny dokázal vzdát,“ zašklebil se Wade. „Ale pro tebe, kámo, bych to udělal.“

„Není třeba.“

„Nikdy neuvěříš, kdo je ten zatracenej Monty,“ prohlásila Tori.

„A zajímá nás to?“ zeptal jsem se.

„Je to děsně vtipný,“ prohlásil Wade a pak vdechnul půl hotdogu najednou.

„Je to Nick.“

„Počkej, to není možný, jako že je...“

„Jo, je to moje ulejšvácký dvojče. Jenom on si dokáže najít jedinou práci na ostrově, která zabere neuvěřitelnou celou hodinu týdně.“

„Že by to bylo fakt tolik?“ zeptal jsem se.

„Pokud tě zajímá můj názor, tak i to je moc. Potřebujem vůbec maskota? Jak znám pana Becketta a jeho vášeň shromažďovat kolem sebe ztroskotance a hledat jim nějakou smysluplnou činnost, pravděpodobně vytvořil to pracovní místo jenom pro Nicka. Když nebude zrovna v kostýmu, bude dělat vrátnýho. Má ukazovátka a všechno. Miluje to, magor jeden. Práce, kde se nemusí myslet a kde bude mít víc času na surfování.“

„No, jestli je tak spokojenej...“ řekl Wade.

„A kdo tvrdí, že máš být v práci spokojenej? Jste někdo v táboře Kapustňák spokojenej – jako myslím, jestli jste spokojený doopravdy?“

Wade pokrčil rameny. „Je to slušná akce, proč by se mi tam nemělo líbit?“

„Přesně tak,“ přidal jsem se. „Proč? Copak nejseš spokojená? Vždyť jsi na Owenovi ten kurz vaření prakticky vyžebrała.“

„Já vím, a baví mě to, ale bavilo by mě to o hodně víc, kdybych neměla Bobinu Barbie jako asistentku. Chybí mi Liv.“

„Bobina Barbie? To je trochu drsný, ne?“ opáčil jsem.

„Měl jsem dojem, že se jmenuje Cassidy,“ rýpnul si Wade, což mu vyneslo kuličku z papírového ubrousku do obličeje od Tori.

„Vlastně je asi dost v pohodě, ale prostě to není Liv a bylo by fajn, kdyby se mě taky někdo zeptal na můj názor. Mohla jsem to nabídnout Miki nebo Danielle, prostě někomu, koho znám. Jenže ona tu práci dostala, protože pan Emmerich a pan Beckett jsou kámoši ze školy. Prostě se tu zjeví odnikud, žádný přijímací pohovor ani zaškolení. Nepřijde vám divný, že jsme až doteď nevěděli, že vůbec existuje? Chci říct, pan Emmerich je náš chemikář, proč se někdy nezmínil, že má dceru v našem věku?“

„Asi jsi zrovna chyběla, když jsme probírali Cassidy – myslím, že to bylo někde mezi pH stupnicí a skleníkovým efektem,“ zavtipkoval jsem. Wade vyprsknul a Tori se na něho zamračila.

„No, ale trochu zdravýho rozumu asi má, když odmítla dělat ti partáka na lov pokladů,“ rýpla si.

„Hele, já vím, že ti to nebylo milé. Ale řekla o sobě, že je chodící katastrofa a vypadala dost nervózně. Snažil jsem se bejt milej.“

„To jistě,“ opáčila.

„Tori, prosím, budeš můj parták na hon za pokladem?“

„Proč, abych udělala všechnu práci, jako loni?“

„Byli jsme náhodou skvělej tým,“ bránil se.

„Heeej, žabařiiiiiiii!“ zaječel kdosi od parkoviště.

Tori se mi zadívala přes rameno a protočila oči.
„My o kapustňákovi...“

Otočil jsem hlavu zrovna, když stříbrný pickup vletěl na parkoviště a dost nešikovně podřadil na jedničku. Jeho osádka sborem zavyla. Matt a Nick seděli na korbě a drželi surfy. Poznal jsem auto Jakea Matsona. A ta neřízená střela, co to řídí, je zřejmě Tom. Tipoval jsem, že jsou na cestě do zátoky a cestou si chtějí dát tříšť. Alespoň tak to bývalo před dvěma lety, kdy jsem byl dost lehkovážný na to, abych taky jezdil na korbě a kdy řídil Jakeův starší brácha.

Auto zastavilo a všichni vyskákali. Bez triček, rozřehtaní a hluční jako rackové pátrající, kde ukrást něco k jídlu. Pozdravili nás cestou kolem, jenom Matt zastavil a zahleděl se na zbytek mého preclíku.

„Můžu?“ zeptal se a než jsem stihl odpovědět, čmajzl preclík a nacpal si ho do pusy.

„Ježíš, Matte, děláš jako bys několik dní nejedl,“ komentovala to Tori. Zastavila se očima na jeho nahé hrudi o vteřinu dýl, než bylo třeba. Práce v tátově firmě dala Mattovi svaly, které člověk nezíská pařením videoher nebo na skejtu. Dokonce i Wade si toho všiml.

„No Matty, koukni se na sebe, celej namakanej, frajere jeden.“

Matt spolkl preclík a zatnul bicák.

„Já vím, ne? Fyzická práce lepší než fitko. Hele, Bry půjčíš mi bůra?“

„Copak ti táta neplatí?“

„Každý dva tejdny. No tak, musím vyzkoušet Nickovu tříšť.“

„Cos to řekl?“

„V Sip N'Freeze po něm pojmenovali jednu příchuť, tos nevěděl?“ informoval mě Matt, zatímco jsem pro něj lovil v batůžku bůra.

„A má příchuť hašíše?“ vyzvídala Tori.

„Cha, to by sedlo. Ne, je v tom ananas, skořice a tak něco. Jedem do zátoky; hele lidi, měli byste jet s náma,“ zval nás Matt.

„Večer makám,“ řekl Wade. „Mám šichtu u tety v restauraci.“

„Nějakej pracovitej,“ poznamenala Tori.

„Ani ne, ale naši chtěj, abych si sám platil pojistku za auták, a já jsem chudej. Jasně, že bych radši jezdil na prkně.“

„Matty, jakou chceš?“ zavolal Jake od okýnka. Matt odběhl k nim.

My tři jsme tam prostě seděli v doznívajících pa-prscích jeho nadšení a koukali po sobě. Už jsem věděl, co přijde.

„Co je?“

„Měl bys jet, Bry,“ vyslovil to nahlas Wade.

„A co bych tam dělal, seděl na písku? Tenhle vozík na to fakt není dělanej,“ opáčil jsem.

„Okej, my víme, ale myslím, že by neškodilo, kdyby ses nad tím zamyslel – chodíš plavat, jseš silnej.

Surfovací program je v červenci, mohli bychom jít s tebou,“ nabídla Tori.

Vzali si do hlavy, že mě dostanou zpátky na vodu. Existuje jakási organizace, která pomáhá postiženým surfovat, a někdo od nich přijede dělat víkendové školení do vedlejšího města. Koukal jsem na jejich web a musel jsem přiznat, že to vypadalo dobře, ale prostě to není pro mě.

Surfování pro mě vždycky bylo o uvolnění, nechával jsem myšlenky se volně toulat. Nedokázal jsem si představit, že budu surfovat s asistencí. Nemohl by to být ten samý pocit. Kdyby mě Wade nesl do vody. Lidi by čuměli na každý můj pohyb. Na to nejsem připravenej. Možná časem, možná nikdy, ale chci se rozhodnout sám. Moje podmínky. Moje prkno. Ne proto, že to je vhodná aktivita.

Chtěl jsem to udělat pro sebe, ne pro ně.

A měl jsem pocit, že ještě nepřišel čas.

„Možná až se zbavíš té věci, co máš na hlavě,“ utahoval jsem si z něj. Tori zvedla ruku, ale já ji plesknul.

„Nepomlouvejte mi účes. Bobiny to budou určitě žrát.“

„Ne ty, co maj nějaký vkus,“ rýpla Tori. „Tohle není ohon, to je vrabčí hnízdo. Meješ si to vůbec?“

„Musím vás informovat, že se o vlasy starám velmi pečlivě. Ségry mi na to dávaj kokosovej olej. Dvakrát tejdne,“ prohlásil, sundal gumičku a prohrábl si rukou vlasy. Naklonil se nad stůl a ukázal konečky Tori ke kontrole. Zakryl jsem si pití rukou. Tori zavrtěla hlavou, ale naklonila se k němu a sáhla si.

„No, čuchni si,“ pobízěl ji. Řehtala se, zvedla pramen vlasů k nosu a začenicchala. Wade se podíval na mě.

„Ne, ne, ne, kámo, já ti to budu věřit.“

Wade se otočil zpátky k Tori, která si přidržovala jeho vlasy pod nosem jako parodii na knír. Oba se rozesmáli. Oči a pusy měli pár čísel od sebe – a pak přišla taková ta chvílka, kdy mezi nima zajiskřilo, a já měl pocit, jako bych zahlídl něco, co není pro moje oči. Byla to jenom vteřina. Tori pustila vlasy, Wade se opřel v židli a znovu si udělal ohon.

„Jo, rozhodně voněj,“ prohlásila Tori. Tváře jí zružověly a pomalu upila ze svojí tříšť. Byl jsem rád, když se u nás ještě jednou stavili kluci cestou zpátky k autu a přehlušili ty podivné vibrace svojí hlučnou přítomností.

Nick si sedl na lavici vedle Tori a nabídl jí svoji tříšť.

„Tohle je Nick Bardot, chceš ochutnat?“

„Budeš to ale muset pojmenovat nějak jinak,“ nakrčila noc Tori.

„No tak, Tor, je to fakt super,“ pobízel ji.

„Jasně, je to super, vyhráls,“ odpověděla.

„Hele, řekni mámě, že přijedu pozdě,“ oznámil jí a vstal. Kývl na mě a Wadea. Matt mi cestou kolem nasypal na stůl drobné.

„Tak zatím,“ utrousil.

Když zamířili kolem nás k autu, vybublala ve mně taková závist, že jsem ji cítil až na jazyku. Ani jsem si nebyl jistý proč. Možná proto, jak se pohybovali – zdatní, vysocí, potloukali se kolem, jako by měli všechen čas na světě – stejně, jako jsem to dělával já, když jsem to všechno měl za samozřejmost. Když jsem se na ně koukal, měl jsem z toho neklidný pocit, takové svrbění, jako když si člověk přeje, aby něco už konečně začalo. Ať už to znamenalo cokoliv. Básník by řekl *léto těhotné příležitostmi*.

Jenom jsem si nebyl jistej, které z nich jsou pro mě.

Robin Constantinová
Léto, kdy jsme se potkali

Poprvé vydalo v roce 2016 nakladatelství Balzer + Bray, an imprint
of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, Neew York, NY 10007
ISBN 978-0-06-243883-6
Copyright © 2016 by Robin Constantine

Z anglického originálu *The Season of You and Me* přeložila Lucie Schürerová.
Redakční úprava a jazyková korektura Kateřina Matoušková
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Číslo publikace 24 117, 1. vydání, 2016
Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment, Kamila Flonerová
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Fragment

České vydání © Albatros Media a. s., 2016
Translation © Lucie Schürerová, 2016
Cover photos © Shutterstock, 2016

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-2842-2 (1. vydání, 2016)
ISBN e-knihy 978-80-253-2851-4 (1. zveřejnění, 2016)

ALBATROS MEDIA a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz